
Ponències

X Assemblea Nacional

Badalona, gener de 2008

<http://www.mdt.cat>
Moviment de Defensa de la Terra

Índex temàtic

1. Anàlisi de conjuntura	3
1.1 Línies generals de l'evolució de la conjuntura internacional.....	3
1.1.1 Anàlisi de la conjuntura internacional per zones	5
1.2 Conjuntura Nacional.....	8
2. Ponència de lluita política.....	13
2.1 Anàlisi i objectius a curt i mitjà termini	13
2.2 Paper de l'MDT en el moviment independentista.....	15
2.3 Fronts de lluita	17
2.3.1 La lluita institucional	17
2.3.2 Moviment per l'autodeterminació i la sobirania.....	20
2.3.3 Lluita cultural, ideològica i per la llengua	27
2.3.4 Lluites pel territori, pels drets socials i laborals	34
2.3.5 Lluita antirepressiva.....	39
Crida a la unitat estratègica de l'Esquerra Independentista.....	45
Valoració de la resposta a la Crida a la Unitat Estratègica de l'Es-	
querra Independentista	47

1. Anàlisi de conjuntura

1.1 Línies generals de l'evolució de la conjuntura internacional

No hi ha hagut grans modificacions en la conjuntura internacional d'ençà la IX Assemblea Nacional (2005), llevat d'alguns fets concrets que han tingut més ressò i el que potser sigui l'agreujament de la crisi econòmica del capitalisme mundial cap a un estancament o recessió en funció de l'evolució del gegant nord-americà (per exemple, en funció de la darrera crisi hipotecària).

Aleshores situàvem com a element fonamental l'hegemonia mundial dels EUA *orientada a l'agressió imperialista*, una agressió que es justificava ideològicament per la venjança dels atacs del setembre de 2001. Ara podem afirmar que l'agressió imperialista respon, entre d'altres motius, a la mateixa crisi de l'hegemonia dels EUA. Aquesta escalada militar va acompanyada per una orientació ideològica de les relacions internacionals fonamentades únicament en els interessos estratègics militars i econòmics. El resultat és que el poder dels EUA i dels seus aliats al món es manifesta com una veritable *xarxa de tiranies*, per mitjà de les quals els EUA mantenen el seu ordre mundial.

Com que l'hegemonia mundial dels Estats Units està en crisi i es veu amenaçada directament des del punt de vista econòmic per la Unió Europea i des del punt de vista geoestratègic per la Xina i Rússia, el capitalisme nord-americà fa servir tots els mitjans clàssics de dominació que ja s'han exposat en anteriors anàlisis de conjuntura i està disposat a intervenir de la manera més agressiva per defensar els seus interessos estratègics, ja sigui de manera directa amb intervencions militars com les d'Afganistan i l'Iraq (que encara continuen), ja sigui fomentant la desestabilització política i econòmica d'aquells països contraris als seus interessos (Cuba, Veneçuela, Bolívia, etc.)

D'altra banda, pel que fa al fonamentalisme islàmic, impulsat pels EUA (perquè cal no oblidar el seu suport als països de la Península Aràbiga, promotors d'aquesta ideologia), es pot constatar un cert estancament de la seva força social, tant per la seva desvinculació de propostes adreçades

a l'alliberament social i material com a causa de la manca de resultats polítics palpables ni tan sols a les àrees del món on exerceix la seva influència de manera més poderosa. El paper del fonamentalisme islàmic desvia el malestar social i en aquest sentit juga un paper de vàlvula d'escapament que fa que tendeixi a ser mantingut pels Estats mateixos dins uns límits restringits però sense arribar a l'extinció total, extinció que només seria possible amb el desplegament de moviments socials i polítics alliberadors.

La Unió Europea, malgrat la derrota dels referèndums constitucionals a l'Estat francès i als Països Baixos, continua el seu procés de construcció oligàrquica, amb la qual cosa pretén evitar, un cop apresada la lliçó, els perills de convocar referèndums. Ara les reformes es faran «des de dalt» per contruir un espai de desenvolupament capitalista salvatge que pugui competir econòmicament, en determinats àmbits, amb els Estats Units. En els propers anys, l'impuls de noves retallades socials fa previsible un augment de la confrontació entre les classes populars i els Estats controlats per la burgesia, la posició de la qual s'ha vist reforçada per la victòria de Sarkozy a l'Estat francès.

Quant a les perspectives de canvi polític, estan adquirint una rellevància principal els moviments democràtics nacionals que han portat a la creació d'Estats europeus en un passat recent a les àrees perifèriques del continent; ara, però, estan entrant en aquesta perspectiva un nombre creixent de nacions europees del cor d'Europa, com Escòcia i Flandes. Aquestes «emancipacions nacionals» pròximes repercutiran sens dubte en la nostra lluita per la independència.

La resistència interna dins el «centre capitalista» continua en la línia esmentada en la IX Assemblea: hi ha un cert creixement que afavoreix la difusió d'ideologies d'alliberament social i popular en diversos àmbits, però li manca una concreció clara a nivell polític.

En aquest breu repàs general també sembla que, a nivell europeu, comencin a recular les ideologies més moderades (reformisme de les ONGs, dels Fòrums socials, etc.) al si de les classes populars i comencin a prendre cos posicions polítiques més elaborades. Es tracta d'un reflex de l'enduriment de les condicions de confrontació social a causa de l'increment de la repressió en l'avanç agressiu del neoliberalisme.

Com ja es va esmentar en les anàlisis anteriors, continua vigent la resistència a l'imperialisme nord-americà. A l'anomenada Amèrica Llatina va rebre un nou impuls amb la victòria electoral d'Evo Morales a Bolívia, que s'afegia les experiències existents dins el continent. El domini des Estats Units troba en aquests casos resistències diverses a l'explotació neocolonial que s'havia imposat al llarg de les dècades precedents després de la destrucció sagnant dels moviments populars i revolucionaris.

1.1.1 Anàlisi de la conjuntura internacional per zones

1.1.1.1 Orient Mitjà

Continua l'intent dels Estats Units i del seu fidel aliat, l'Estat d'Israel, de remodelar la zona en funció dels seus interessos, encara que estan trobant més dificultats que no esperaven.

Els Estats Units continuen involucrats en l'ocupació de l'Iraq, una ocupació que resulta com més va més costosa, tant des del punt de vista econòmic com en pèrdua d'efectius militars. Malgrat l'existència d'un govern iraquí col·laboracionista, la magnitud de la resistència fa que la presència nord-americana sigui imprescindible per sostenir-lo, de manera que malgrat les pressions que s'exerceixen des d'alguns sectors dels Estats Units per la retirada total o parcial de les tropes d'ocupació, l'administració Bush no s'atreveix a fer-ho per por de perdre el control del país. La manca d'unitat de les distintes faccions de la resistència impedeix, però, que tinguin més efectivitat contra els ocupants. Alhora, la situació encara s'ha enterbolit més per la situació al Kurdistan. L'existència d'un govern autònom kurd al nord de l'Iraq, que actua «de facto» com un Estat independent, ha provocat la suspicàcia i la intervenció armada d'un dels principals aliats dels nord-americans, l'Estat turc (amb l'excusa d'acabar amb la guerrilla del PKK), fet que augmenta la inestabilitat en aquesta zona tan conflictiva.

La pugna pel control del Líban i el setge a Síria ha estat un altre focus de tensió. Malgrat la retirada de les tropes sirianes del Líban després de l'assassinat del ex-primer ministre i polític pro-occidental Rafik Hariri i la invasió fracassada del sud del país protagonitzada per Israel, el país no està encara del tot sotmès als seus interessos i l'amenaça d'un nou conflicte civil és permanent.

A Palestina es manté l'ocupació depredadora de l'Estat sionista, si bé la seva situació d'opressió s'ha agreujat més encara pels enfrontaments entre els diferents grups palestins, sobretot entre Hamàs i Al Fatah. Els primers han estat durament perseguits i boicotejats malgrat la seva victòria electoral. Hamàs ha aconseguit el control de Gaza (mentre que Al Fatah controla Cisjordània), però els palestins que hi viuen s'han vist sotmesos a un cruel bloqueig econòmic per part d'Israel, que ha comptat amb la col·laboració de la Unió Europea. Mentrestant, tant els Estats Units com la UE miren de forçar els líders moderats palestins (Abu Mazen) a arribar a un acord amb Israel que implicaria renunciar a drets fonamentals del poble palestí consagrats per la legislació internacional.

La tensió amb Iran ha anat creixent també els darrers anys. Els Estats Units acusen l'Estat persa de tenir un programa nuclear militar i amenacen

amb un atac limitat (no es poden permetre ara per ara una invasió total) que durien a terme ells mateixos o Israel. De fet, és aquest Estat (i el seu «lobby» dins els Estats Units) el que pressiona perquè es neutralitzi l'únic estat que li pot oferir resistència a la zona. Per la seva banda, l'Iran, amb tropes nord-americanes a les dues bandes de les seves fronteres (l'Iraq i l'Afganistan), ha teixit aliances amb Síria i continua donant suport a Hamas i Hezbollah per contrarestar aquest setge.

I.1.1.2 Àsia

A Afganistan continua la situació que ja s'havia apuntat a la IX Assemblea, si bé la pressió de les guerrilles talibans ha anat creixent i posen en majors dificultats a les tropes ocupants.

Els Estats Units continuen amb la seva voluntat de controlar els recursos econòmics de la zona, amb la finalitat d'impedir que Rússia i la Xina hi puguin accedir i disputar-los-en l'hegemonia. Per això no dubten a donar suport a règims dictatorials afins als seus interessos (com el de Pervez Mussarraff, que cada vegada ha de enfrontar-se a una oposició major pel seu suport als nord-americans i s'ha vist forçat a donar un segon cop d'estat recentment) o a cercar aliances amb estats amb els quals havia tingut en el passat certes disputes, com ara el gegant indi. A més de comptar amb el suport dels seus tradicionals aliats (Japó, Corea del Sud, Taiwan, Filipines, Austràlia, etc.), els nord-americans han arribat darrerament a una entesa amb Corea del Nord, que a canvi de desmantellar el seu programa nuclear militar rebrà ajudes econòmiques i la promesa de no ser atacat pels nord-americans.

En definitiva, la dinàmica al continent asiàtic continuarà protagonitzada per la voluntat nord-americana de conservar intactes els seus interessos geoestratègics i econòmics, qüestionats per potències regionals (Iran) o mundials (la Xina i Rússia, que estan acostant posicions davant l'agressivitat del gegant nord-americà).

I.1.1.3 Amèrica Llatina

L'experiència cubana i veneçolana continuen amenaçant els interessos nord-americans al continent, però la victòria electoral d'Evo Morales i el MAS a Bolívia (el primer indígena que accedeix a la presidència) ha afegit un altre focus antiimperialista al continent. Conscients del que s'hi juguen i de com estan d'amenaçats els seus interessos, els Estats Units (i diversos estats europeus) fomenten contínuament campanyes de desestabilització i involució democràtica a Veneçuela i Bolívia, recolzant-se en les elits i oligarquies

es locals, fortament classistes i racistes. Els propers anys seran decisius per veure cap a on evolucionen aquestes experiències i si són capaces de superar tots els intents d'involució i d'intervenció que volen aturar qualsevol expectativa de canvi social i de redistribució de la riquesa.

Altres estats importants del continent, com ara Brasil i Argentina, continuen movent-se en l'equidistància entre el model neoliberal clàssic i postures més pragmàtiques que aposten perquè l'Estat pugui intervenir en la vida socioeconòmica per dur a terme algunes reformes. Representen els interessos de les classes benestants més «modernes» que poden acceptar models socialdemòcrates o liberals més «presentables», és a dir, de burgesies que no volen aprofundir en reformes socials però que sí volen conservar uns mercats nacionals. Aquest posicionament els porta a enfrontar-se en determinats aspectes concrets a les polítiques nord-americanes o de l'FMI, però sense qüestionar pas el model econòmic capitalista. La darrera victòria d'un «sandinisme devaluat» a Nicaragua (tan devaluat que, entre d'altres mesures, va prohibir l'avortament) respondria més a aquest model que no pas al veneçolà.

En definitiva, la situació és similar a la de fa dos anys però amb més protagonistes que qüestionen totalment o parcialment el model neoliberal i amb una ofensiva reaccionària més forta cap als estats que gosen qüestionar l'hegemonia nord-americana i el capitalisme.

1.1.1.4 Àfrica

La situació a l'Àfrica sub-sahariana és força similar a la de fa dos anys. Tot i que no hi ha grans novetats respecte a les anàlisis que es van fer a la darrera Assemblea Nacional, cal remarcar que la crisi de Kenya ha servir per constatar el fracàs de la icona del capitalisme en aquest continent.

Cal esmentar també intervenció d'Etiòpia a Somàlia, que respon als desitjos dels Estats Units de neutralitzar, amb l'excusa de la «guerra contra el terrorisme islamista», els diferents moviments islàmics que hi existien. Finalment, caldrà continuar estar amatents a l'evolució d'un país com Sud-àfrica, que pot esdevenir el centre d'un pol desvinculat dels interessos de l'imperialisme nord-americà o francès.

Pel que fa al nord d'Àfrica, cal assenyalar com a fenomen que està tenint cada dia més transcendència política l'avanç de les reivindicacions lingüístiques, culturals i polítiques de la nació amaziga (o berber). La llengua ha entrat a les escoles del Marroc i els col·lectius de defensa de la llengua i la cultura s'han anat reestructurant, després de la desorientació que va crear la fundació de l'Institut Reial per a la Cultura Amaziga al Marroc (IRCAM) l'any 2002.

A causa de les condicions socioeconòmiques i polítiques de les classes populars al nord d'Àfrica, sotmeses a diferents formes de tirania al llarg dels segles, el moviment cultural amazic es manté encara en un activisme escassament polititzat, però amb una tendència creixent a la maduració i a l'extensió social.

El moviment amaziguista, ben connectat actualment amb el moviment d'alliberament nacional català per contactes importants i de temps (des de la dècada dels 90 del segle XX), és un dels moviments que posseeix més elements per a donar suport a un canvi polític en profunditat al Nord d'Àfrica, sobretot al Marroc i a Algèria; i és també un aliat estratègic del moviment d'alliberament nacional-popular dels Països Catalans, tant en l'àmbit geopolític mediterrani, com en l'àmbit social de la immigració.

1.2 Conjuntura Nacional

Els canvis polítics als Països Catalans d'ençà del maig del 2005 han estat molt importants. L'MDT publicava l'octubre del 2004 l'opuscle «Ara és el moment de la Ruptura Democràtica per la Independència» amb l'objectiu d'aprofitar el debat entorn del Tractat Constitucional europeu i entorn dels Estatuts d'Autonomia per tal de desenvolupar la consciència política i l'organització al si de les classes populars catalanes.

La primera conjuntura (entorn del referèndum sobre el Tractat Constitucional Europeu, anterior a l'Assemblea de l'MDT precedent) va mostrar la feblesa de la consciència política al si de les classes populars catalanes ja que la resistència a aquella maniobra política de les oligarquies del continent va ser molt feble. Malgrat tot, la tasca de mobilització i conscienciació va tenir la funció de fer com d'«assaig general» de propaganda de masses de l'Esquerra Independentista amb la participació de les CUP en aquella conjuntura electoral, de la qual, malgrat els resultats numèrics migrats, se'n van poder extreure experiències organitzatives positives. Aquell primer debat també va servir (com ja proposàvem l'any 2005) perquè alguns sectors de la petita burgesia evolucionessin des de l'autonomisme cap a posicions independentistes (principalment cap a posicions de tipus sobiranista moderat).

A Catalunya, el debat entorn de l'Estatut d'Autonomia ha tingut, però, efectes molt més importants no pas tant a causa de la discussió dels continguts d'aquest text polític, sinó pel que ha posat de manifest del sistema polític espanyol, i concretament del sistema polític de les autonomies.

- Ha mostrat, a nivell de masses (com no havia succeït mai abans) l'immobilisme del sistema polític espanyol i les posicions del PSOE estatal,

que tot i tenir el poder a l'Estat espanyol i a Catalunya, no ha estat capaç de fer la reforma federalista en què fonamentava el seu programa «territorial».

- Ha mostrat també, a nivell de masses, els límits dels partits autonomistes i diverses maniobres que n'han anat augmentant el desprestigi, com ara els pactes de CiU amb Zapatero o la defensa aferissada de l'Estatut retallat, promovent el vot a favor, després de tot el procés de retallades i de declaracions agressives dels polítics espanyols que mai no van parar de proclamar que amb aquest Estatut s'havia de liquidar definitivament la «queixa identitària».
- Ha fet aparèixer un nou agent polític, vinculat a una nova dinàmica mobilitzadora i crítica de les organitzacions socials, una nova dinàmica que en el vessant polític de masses s'ha expressat fonamentalment per mitjà de la PDD (malgrat les pressions en contra dels partits de l'*statu quo*) en les grans manifestacions del 18 de febrer del 2006 i de l'1 de desembre a Barcelona.
- Ha posat en evidència les contradiccions del sobiranisme parlamentarista-legalista d'ERC, que s'ha centrat en el manteniment en el poder com a tàctica fonamental i que ha incorregut en polítiques d'aliances i actuacions polítiques en diferents àmbits ben poc justificables racionalment des d'una perspectiva favorable a l'alliberament nacional i social.
- Ha deixat al descobert, a nivell massiu, sobretot entorn de la manifestació de l'1 de desembre del 2007, l'explotació econòmica de la nació catalana, explotació que incideix especialment en les classes populars. Les conseqüències d'aquest fenomen social de masses que ha estat aquesta mobilització han de ser importants perquè mostren la transició a una nova conjuntura que podria esdevenir progressivament d'hegemonia independentista.

L'esclat de la contradicció econòmica a nivell de masses és el resultat de la confluència d'un fenomen objectiu (l'enduriment de les condicions econòmiques de les classes populars catalanes) i un fenomen subjectiu amb dues cares: una cara del fenomen subjectiu és la impossibilitat de l'Estat espanyol - i del sistema polític i els partits que el constitueixen - d'evitar aquestes condicions econòmiques per a les classes populars catalanes (a causa del caràcter depredador i espoliador del règim econòmic que el manté); l'altra cara del fenomen subjectiu és la preparació de l'independentisme al llarg de «la llarga travessia del desert» després de la crisi i l'onada repressiva dels anys 90 del segle XX, de manera que actualment compta amb una certa base militant formada i amb capacitat de gestionar situacions socials diverses i complexes.

En les nostres anàlisis de l'any 2005 parlàvem de l'existència d'una mena de «Magma Regeneracionista» que englobava, d'una banda, l'autonomisme i, d'altra banda, el sobiranisme moderat. L'evolució posterior va desestabilitzar també aquest «magma regeneracionista» que s'estava formant i va anar configurant un cos social i polític que podríem definir com un «magma sobiranista» dins el qual després de les eleccions municipals del maig del 2007, amb l'emergència mediàtica de les CUP, s'hi va incloure també amb una presència reconeguda socialment l'Esquerra Independentista com a agent polític. Els fenòmens socials i polítics generats al voltant de la manifestació de l'1 de desembre estan fent evolucionar aquest «magma sobiranista» en «moviment cap a l'autodeterminació» a nivell de masses.

La conjuntura present permet, doncs, començar a posar unes bases sòlides d'un moviment ampli cap a l'autodeterminació, organitzat, ara ja d'una manera clara i indiscutible, per la Plataforma pel Dret de Decidir.

L'evolució dels diferents territoris dels Països Catalans, tot i seguir aspectes de l'evolució que ha experimentat el Principat es troba, a nivell de masses, sota diferents formes d'estancament.

En un pla general el posicionament electoral mostra diferents formes d'alienació pel fet que la política dominant està encara controlada pel que podríem anomenar «clientelisme especulatiu». La mostra d'això és que en les successives conteses electorals acostuma a guanyar l'immobilisme propi de la ideologia espanyolista; un immobilisme expressat tant per l'emergència de formes desiguals de reaccionarisme, com pel suport polític explícit a la corrupció: el PP s'enfila en els municipis més corruptes. La força del PP al País Valencià -i també en part a les Illes- es pot interpretar com una mostra més de l'encastellament en el poder d'un sistema econòmic-polític que s'ha mantingut per mitjà de la promoció febril de formes de clientelisme especulatiu.

Si analitzem amb més detall les contradiccions a nivell de la superestructura electoral, cal assenyalar que les Illes han estat oscil·lant els darrers anys entre la majoria del PP i una majoria d'esquerra parlamentària (articulada al voltant del PSOE de les Illes).

Aquesta alternança ha anat fent néixer, als territoris insulars, un cert sentiment de desengany pel fet de quedar en evidència que el govern autonomista d'esquerra tampoc no ha sabut resoldre els problemes ecològics i socials més importants. Aquest desengany pot permetre una maduració política si se sap encarrilar el moviment en defensa de la terra i contra l'especulació (un moviment bàsicament ecologista que és fort i arrelat des de fa temps) cap a un procés de politització que comporti una desvinculació de l'autonomisme. És interessant de recordar que des dels sectors més conscienciats nacionalment i políticament se segueix amb força interès el mo-

viment per l'autodeterminació del Principat (principalment la PDD). Però cal advertir que la presència, al si de l'esquerra nacional, de formes de consciència confuses (molt dependents de l'electoralisme i contemporitzadores amb l'autonomisme, com ho són les vinculades a ERC i a sectors del PSM) poden dificultar aquesta evolució de la consciència política. Només el desplegament de les CUP i la promoció paral·lela d'Assemblees actives de la PDD podrien fer de revulsiu en aquest panorama força estancat¹.

Al País Valencià l'estat de consciència a nivell de masses es manté semblant al de les Illes, en un procés potser més endarrerit a causa de la inoperància del PSOE. La resta de sectors de l'autonomisme i del nacionalisme, més o menys d'esquerra, es debaten en mil-i-una temptatives d'aliances que van generant una certa frustració. Hi ha un factor sociopolític important que manté el País Valencià en una mena de cul-de-sac. Es tracta del que podríem anomenar la «pinça-ofec» establerta per dos corrents ideològics importants i coneguts: «el culturalisme» d'ACPV i «l'autonomisme espanyolista» del PSOE, una «pinça» que impedeix el desplegament de qualsevol mena corrent nacional-popular políticament no subordinat al PSOE; és una «pinça» que encara no s'ha superat, tot i que hi ha símptomes, a la societat del País Valencià, d'un cert cansament respecte a aquesta mena de monopoli de la cultura distorsionador.

En general, al País Valencià (igualment com ho hem assenyalat per a les Illes), les esperances es podrien trobar en el desplegament de les CUP i d'Assemblees de la PDD que podrien arrelar en un dens teixit social reivindicatiu existent de defensa de la llengua i del territori, ben implantat arreu del país. Així, doncs, al País Valencià, l'estancament és potser encara més profund que a les Illes a causa de «la pinça-ofec» a què hem fet esment, i més encara si tenim en compte que allà l'independentisme d'esquerra està o bé en simbiosi amb ACPV (PSAN) o en un cert procés de folklorització i marginalització. El radicalisme verbal de l'esquerra independentista, en general, i el seu escàs arrelament social, faciliten la seva marginació.

Tant a les Illes com a País Valencià, caldrà fer un esforç de propaganda i de lluita ideològica importants, però per a això caldrà saber superar (a través de la politització per mitjà de la PDD i de les CUP) el culturalisme d'algunes entitats que sobreviuen de les subvencions de l'autonomisme, cosa que ha dificultat fins ara, tant en un lloc com en l'altre, el desplegament i la difusió d'un discurs de masses favorable a la consciència nacional i a l'autodeterminació

1. Hi ha un nucli de la PDD en formació a Mallorca i els eslògans de la PDD són difosos àmpliament (v. www.diadademallorca.cat).

Pel que fa a Catalunya Nord, a nivell de masses les coses es mantenen en una atonia general, agreujada encara per l'avanç de les formacions més conservadores en el conjunt de l'Estat francès. De tota manera, a nivell dels pobles i dels grups catalanistes i de defensa de la terra (ecologistes) es comencen a manifestar formes de maduració amb la formació d'una intel·lectualitat autòctona (s'han escrit llibres importants de sensibilització nacional i de recerca històrica i sociopolítica) i també han madurat unes certes formes de confluència social. L'escissió que existia entre l'esquerra obrerista (filocomunista francesa) i el catalanisme (considerat tradicionalment vinculat a la dreta) ja fa temps que s'està superant. L'ensorrament des de ja fa anys de l'Estat del benestar francès està creant, a més, un distanciament envers el nacionalisme francès entre els sectors més dinàmics de la societat nord-catalana, la qual cosa afavoreix objectivament les posicions de l'Esquerra Independentista, un sector que malauradament encara és en aquests moments molt feble i amb poca capacitat política.

La continuació d'aquesta confluència nacional-popular i la potenciació dels moviments de joves (sobretot en els medis de l'ensenyament secundari i universitari) pot permetre, a mitjà termini, el desplegament d'un moviment polític corresponent. El contacte creixent amb el Sud i la vinculació més fàcil des del punt de vista identitari entre Catalunya Nord i Sud (a diferència d'altres regions històriques) pot afavorir avanços polítics ràpids. El desplegament de la PDD, vista també amb interès a Catalunya Nord, podria jugar també un paper important en aquest procés.

2. Ponència de lluita política

2.1 Anàlisi i objectius a curt i mitjà termini

El nostre país es mou. I, especialment pel que fa al Principat, la caixa dels trons oberta amb la caiguda del pujolisme no tan sols no s'ha tapat com pretenien alguns amb el procés de reforma estatutària, sinó que, ben al contrari, aquest ha posat de relleu la caducitat definitiva de l'autonomisme i ha propiciat que, a ulls de moltes i molts catalans, el camí de la sobirania sigui l'únic futur albirable com a poble.

És cert que un concepte tan general com sobirania pot ser (i és) utilitzat encara tant pel regeneracionisme espanyol que pretén definir un nou marc de relacions amb un dels estats ocupants, com per sectors autodeterministes, favorables a la ruptura democràtica.

És cert també que el sobiranisme ha esdevingut interclassista, però aquest fet cal entendre'l com a un avenç, ja que, per primer cop, i després d'anys d'espoli econòmic, determinats sectors de la burgesia han vist la necessitat de trencar el seu vassallatge respecte a Espanya per mantenir o augmentar les possibilitats de negoci, fent del nostre territori un espai més eficient per al desenvolupament econòmic en el context de la mundialització.

Les tensions internes i el caos ideològic, estratègic i tàctic en què d'una manera o altra es troben immersos la pràctica totalitat dels «partits d'ordre» no és sinó el reflex d'aquesta recomposició inacabada del panorama econòmic i polític català.

Alhora, però, la societat civil catalana sembla despertar de la narcotització autonomista i, dia rere dia, es configura un teixit social sobiranista i nacionalment autocentrat (reflex, no ho oblidem, d'una consciència social que té la seva base cada cop més en els aspectes econòmics). Des de les lluites populars pel territori o contra els tancaments d'empreses, fins a les reivindicacions econòmiques en el terreny fiscal o d'infraestructures, es va configurant un espai favorable a allò que cada dia es coneix més com «el dret a decidir», és a dir, el dret del poble català a ser amo del seu propi destí.

La més que previsible sentència desfavorable del Tribunal Constitucional espanyol respecte a la reforma estatutària Mas-Zapatero, no farà sinó accentuar aquest conflicte nacional, col·locar cadascú al seu lloc (especialment el PSOE, peça política clau de l'engranatge de l'ocupació espanyola) i forçar molts sectors d'aquest «sobiranisme difós» a jugar definitivament la carta autodeterminista.

En aquest context, l'Esquerra Independentista ha de jugar, i fort, les seves cartes. L'actual moment polític, que ens és en general propici ja que es caracteritza per una socialització de molts elements del nostre discurs i programa, pot posar-nos al capdavant d'un poble en marxa o relegar-nos per sempre més a la més absoluta marginalitat. Tot dependrà de com sapiquem situar-nos i intervenir políticament en aquest nou escenari.

Creiem, doncs, que el nostre moviment ha de fixar-se uns objectius tangibles i realistes per tal d'aprofitar l'actual conjuntura per consolidar passes endavant en el camí de la independència. Aquests són:

- Dotar l'Esquerra Independentista d'un element de **referencialitat política de masses**, la qual cosa, en la societat actual, implica necessàriament el desplegament de la lluita institucional i la presència, **a través de la CUP**, en el debat polític d'abast nacional i, si els vots ens ho permeten, als Parlaments autonòmics.
- **Intensificar les mobilitzacions** populars, tant pel Dret a Decidir, dotant-les cada cop més d'un contingut polític autodeterminista (i en aquest sentit és fonamental garantir l'extensió de la PDD arreu del territori), com les relacionades amb les reivindicacions socials concretes, que caldrà anar-les emmarcant en un projecte polític de sobirania nacional i democràcia popular (i aquí caldrà incidir especialment en l'àmbit sindical, d'estudiants i de lluita pel territori).
- Crear i/o consolidar **infraestructures per al moviment**. En concret, es fa del tot imprescindible desplegar el projecte d'una associació o fundació que tingui per objectiu garantir la producció i socialització d'ideologia, la formació de la militància i l'orientació de la lluita cultural i lingüística d'acord amb un model de societat igualitària i sobirana.
- Impulsar eines de sobirania política, com l'**Assemblea de Representants Electes dels Països Catalans**, que hauria de jugar un paper clau en la lluita per l'Autodeterminació, en doble concordança amb la mobilització popular i la lluita institucional. També caldria anar avançant en el projecte d'un **Consell Nacional del Poble Català**, que aplegués representants del teixit social favorable a avançar en el camí de la sobirania.

2.2 Paper de l'MDT en el moviment independentista

A partir del procés de refundació de l'MDT iniciat l'octubre de 1997 i culminat en la VI Assemblea Nacional de la primavera de 1998, la nostra organització feia seus els principis del marxisme-leninisme i s'autodefinia com a Partit polític revolucionari, és a dir, com a organització d'avantguarda que, segons els nous estatuts, assumia com a tasques «la creació de les estructures socials i polítiques necessàries en el camí de l'establiment d'una República Socialista Catalana, el foment de l'autoorganització popular, l'augment de la consciència política del nostre poble, la lluita ideològica, la dinamització general del moviment independentista i el desplegament d'una línia tàctica i d'aliances que permeti l'hegemonia de l'Esquerra Independentista, com a representant de les aspiracions polítiques de la majoria del nostre poble».

Tot i que en general podem sentir-nos satisfets per la coherència entre aquests principis i el que ha estat l'actuació del MDT els darrers 10 anys, és la nostra obligació adequar la concreció d'aquestes tasques i del mateix funcionament orgànic a l'anàlisi de la societat catalana i l'Esquerra Independentista actual i a les expectatives i prioritats de la lluita política els propers anys.

Considerem també necessari establir (o recordar) una sèrie de categories conceptuals que ajudin, tant la pròpia militància, com el conjunt de l'Esquerra Independentista, a comprendre la configuració del conjunt del moviment polític, el paper a jugar per cada agent i les prioritats que cal establir en funció d'una o altra conjuntura.

Des de l'òptica leninista, el Partit, l'organització d'avantguarda, NO aspira a enquadrar el conjunt de la classe treballadora, sinó els revolucionaris, aquelles persones disposades a assumir tasques a nivell estratègic, com ara l'anàlisi i l'elaboració teòrica, l'elaboració de propostes de lluita política, la dinamització d'organitzacions sectorials, la formació de quadres, el suport a les infraestructures del moviment, etc.

El Partit entén la Propaganda com a Propaganda Política, és a dir, com la difusió a través de revistes, llibres, webs, articles, xerrades, etc. de la seva ideologia i les seves propostes polítiques i programàtiques al conjunt del moviment polític i, per extensió, al conjunt del poble català.

El Partit NO aspira a esdevenir un referent de masses (si més no, abans de la revolució) i, per tant, realitza les seves activitats amb rigor i discreció, fent-se valer i apreciar per l'encert de les seves propostes i el compromís dels seus militants davant el conjunt del moviment.

El Partit aspira a articular eines d'incidència política i de participació popular que SÍ hauran d'anar esdevenint elements de referencialitat per al

conjunt del poble català. L'MDT aboca tots els recursos al seu abast a ajudar a construir una organització de referencialitat política de masses a través de la Candidatura d'Unitat Popular (CUP).

En la societat actual, la construcció d'aquest referent no només implica rigor en el treball de base i coordinació amb les lluites i reivindicacions populars, sinó que passa necessàriament per la lluita institucional, sense la qual difícilment és possible la Propaganda que permeti socialitzar el nostre discurs polític. Aquesta propaganda sí que no hauria de ser només ideològica, sinó també simbòlica i corporativa, incloent-hi els actes públics, la premsa general, la parafernàlia, etc.

A banda de la CUP com a referent polític i institucional, l'MDT també impulsa (o hi dóna suport) altres organitzacions o plataformes de masses amb un caràcter més social, des de les reivindicatives (ja siguin per qüestions concretes, com les de defensa del territori, la CAL..., ja siguin amb una perspectiva tàctica com la Plataforma pel Dret a Decidir), fins a les de lluita sectorial, com el Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans o les del jovent independentista, que malhauradament compta actualment amb dos referents (la CAJEL i Maulets), raó per la qual seria desitjable la superació d'aquesta divisió al més aviat possible.

Finalment, el Partit també enquadra part de la seva militància en les organitzacions o estructures amb un caire més estratègic per al moviment, com ara l'organització antirepressiva Alerta Solidària o com el Fòrum de lluita cultural i ideològica Manuel González Alba.

Conscients de la dialèctica a tres bandes entre Partit, Moviment i Societat, l'MDT entén que les realitats (també les organitzatives) són canviants i aspira, en el moment actual, a construir un Partit Revolucionari enfortit i capaç de garantir el futur del moviment a través tant de la incorporació de nova militància com de la relació (i fins i tot fusió) amb altres organitzacions que comparteixin aquest plantejament.

D'acord amb aquest esquema conceptual i amb els objectius formulats a l'apartat anterior, entenem que les principals tasques de l'MDT els propers anys són:

- Enquadrar la nostra militància a la CUP, per tal de dotar-la de recursos humans i logístics i ajudar a bastir i difondre un discurs polític i programàtic, fent-hi arribar les nostres reflexions i propostes d'acció política.
- Enquadrar militància a la PDD, garantint-ne l'extensió territorial i l'orientació autodeterminista de les seves iniciatives.
- Dotar de quadres polítics les organitzacions socials de masses, garantint-ne una orientació política coherent amb els interessos de l'Esquer-

ra Independentista i combatent els intents del reformisme de desvirtuar-ne els continguts.

- Avançar en la creació d'una plataforma o organització feminista unitària de l'EI.
- Bastir una eina de lluita ideològica i formació política per al conjunt de l'Esquerra Independentista a través del Fòrum Manuel González i Alba.
- Dinamitzar el Centre d'Informació i Documentació dels Països Catalans.
- Col·laborar en l'adequació del discurs i les pràctiques d'Alerta Solidària a la nova realitat repressiva.
- Augmentar el nombre de pàgines de *La Veu* (si més no en tres dels números anuals) i regularitzar-ne la difusió, en tant que òrgan de les nostres anàlisis i propostes polítiques de caràcter més immediat, concret o sectorial.
- Intensificar la propaganda política pels canals electrònics a través del web propi, de la col·laboració amb *Llibertat.cat* i de les llistes de distribució.
- Intensificar la política de relacions (amb els recursos corresponents) amb les organitzacions de l'Esquerra Independentista i també amb organitzacions similars a nivell internacional.

D'acord amb aquestes prioritats, l'MDT readequarà la seva estructura organitzativa actual.

2.3 Fronts de lluita

Considerem que en l'actual conjuntura, l'acció política de l'Esquerra Independentista ha de pivotar en tres grans eixos entrellaçats: la mobilització, la lluita institucional i la creació d'infraestructures estables per al moviment que ens permetin encarar en condicions d'un procés de ruptura democràtica.

2.3.1 La lluita institucional

Ara més que mai! Mai en cap moment de la nostra història (especialment al Principat), les condicions han estat tan propícies per al desplegament d'un front de lluita institucional de l'Esquerra Independentista, bastit des del treball de base en els municipis, d'acord amb els moviments reivindi-

catius i en plena sintonia amb els anhels d'amplis sectors de la nostra societat que reclamen tant un canvi a fons de l'estructura social, fent-la més igualitària i garantista, com la ruptura democràtica respecte a l'Estat espanyol, és a dir, l'exercici del dret a l'autodeterminació.

L'oportunitat hi és, i deixar-la passar suposa cometre de nou l'error de deixar les institucions únicament i exclusiva al servei d'opcions submises al sistema que fan de vàlvula d'escapament. Ara l'agreujaent és que algunes d'aquestes opcions, si bé sense qüestionar l'ordre social establert, poden jugar la carta sobiranista d'una manera més o menys sincera, la qual cosa suposaria el nostre arraconament definitiu si no ens situem en posició de disputar l'electorat sobiranista i d'esquerres.

Els meritosos resultats de la CUP a les darreres eleccions municipals i la tasca tossuda i rigorosa duta a terme especialment els darrers 10 anys, han fet que, com passa molt sovint, el poble i la història ens hagin avançat i, a hores d'ara, la CUP ja sigui el referent polític independentista i d'esquerres per a bona part de la nostra societat.

El gran repte és saber aplegar persones, esforços, recursos i sensibilitats per fer el pas endavant definitiu a dues bandes: implantar el projecte polític de la CUP als municipis d'arreu dels Països Catalans i presentar, per primer cop, una candidatura a les eleccions autonòmiques del Principat.

Cal ser valents i saber-nos valorar. És cert que encara la CUP té algunes mancances a nivell discursiu i programàtic, però també és cert que compta amb un capital humà provinent de persones formades i actives en diferents àmbits de la nostra societat (cosa que difícilment poden dir alguns partits reformistes) capaces d'anar bastint aquest discurs i de fer-ho d'acord amb les reivindicacions i lluites populars.

És cert que la CUP viu en la més absoluta precarietat de recursos materials, però també és cert que el projecte ha engrescat i engresca cada dia més persones desenganyades del reformisme i disposades a posar el seu temps i dedicació al servei d'un projecte polític que trenqui amb les dinàmiques del sistema. Com també és cert, i això és fonamental, que 30 anys de lluita de l'independentisme contemporani han deixat un pòsit, tant d'idees i sensibilitats, com de persones socialment actives, avui desvinculades orgànicament de l'Esquerra Independentista, però susceptibles de ser mobilitzades per un projecte polític engrescador.

Paradoxalment, des alguns sectors s'usen aquestes mancances com a suposades raons objectives perquè la CUP no sigui ja el referent de masses de l'Esquerra Independentista. En realitat, la majoria d'aquestes mancances es solucionarien ràpidament si el conjunt del moviment fes una aposta clara i decidida per la CUP com a referent i, consegüentment, la reforçés organitzativament.

Doncs bé, ha arribat el moment de prendre una decisió. El conjunt de l'Esquerra Independentista ha de decidir si vol esdevenir un projecte polític sòlid per al conjunt del poble català o si, per contra, vol continuar jugant indefinidament a ser un divertiment juvenil sense més transcendència que l'autoconsum dels propis eslògans. Aquesta decisió s'ha de prendre des de la maduresa i la responsabilitat, des del raonament polític i de manera desacomplexada. Des de l'MDT entenem que la CUP no pot ni desaprofitar el moment polític, ni defraudar les expectatives creades en centenars de persones que els darrers mesos s'han afegit en un o altre nivell al projecte.

Amb el benentès que l'Assemblea Nacional de la CUP és l'única legitimada per prendre les decisions que l'afecten, des de l'MDT plantejem un triple objectiu per als propers quatre anys:

- Reforçar políticament i organitzativa la CUP, de manera que aquesta disposi tant d'un discurs i una praxi política que li permeti confrontar els seus plantejaments amb els de les forces polítiques reformistes, com d'un aparell que en garanteixi les tasques fonamentals d'agitació, propaganda, premsa, formació, etc.
- Implantar el projecte de lluita municipal de la CUP arreu del territori nacional, augmentant el nombre i la incidència dels nuclis a les comarques i vegueries on ja s'és present a través de les mateixes territorials de la CUP i intervenint des de l'aparell nacional per iniciar de manera sòlida i sistemàtica les tasques d'expansió a les Illes, el País Valencià, el Pirineu, les Terres de l'Ebre i la ciutat de Barcelona.
- Preparar condicions per concórrer a les properes eleccions autonòmiques del Principat, de manera que si es compleixen, l'Esquerra Independentista pugui presentar-hi una candidatura. En aquest sentit caldrà no només consolidar la mateixa estructura de la CUP, sinó també fer una tasca rigorosa i sistemàtica per sumar a aquest projecte el conjunt de persones actives en diferents col·lectius i plataformes identificades total o parcialment amb els plantejaments de l'EI.

Paral·lelament al reforçament de la CUP, el context polític definit anteriorment reclama també la posada en marxa d'un dels elements centrals del nostre programa polític: l'Assemblea de Representants Electes dels Països Catalans.

Entenem aquesta com un òrgan d'adscripció individual de totes aquelles persones que, havent estat escollides en llistes municipals o autonòmiques, estiguin disposades a treballar per l'exercici del Dret d'Autodeterminació del poble català.

Les funcions primordials de l'AREPC serien:

- La defensa, des de les institucions, de l'exercici del Dret d'Autodeterminació, preparant-ne les condicions i actuant de manera coordinada amb els moviments i plataformes populars
- La internacionalització del conflicte polític entre els estats espanyol i francès i el poble català, exercint com a representants d'un poble en lluita per la seva llibertat.
- La denúncia de l'actual marc jurídic, polític i administratiu i la defensa d'un nou model d'administració nacional, regional i local per als PPCC basat en els conceptes de federació, transparència i democràcia participativa.
- La defensa de polítiques concretes de defensa de la llengua, la cultura, la identitat nacional, el territori, el teixit econòmic productiu i les polítiques d'integració i igualació social.

Entenem que, tot i que l'AREPC ha d'incorporar el màxim de persones independentment de les sigles sota les quals hagin estat triades, les Regidores i Regidors de la CUP hauran de tenir-hi un paper destacat, tot esdevenint la principal garantia del seu correcte desplegament i orientació. En aquest sentit, és fonamental garantir l'existència d'un espai de trobada de les regidores i regidors de la CUP, dotant-la, si cal, de recursos humans suplementaris.

2.3.2 Moviment per l'autodeterminació i la sobirania

2.3.2.1 Evolució general de la lluita per l'autodeterminació

A les resolucions de la IX Assemblea Nacional (maig 2005) dèiem que calia plantejar com a eix central del treball polític la preparació de les condicions per a la Ruptura Democràtica per la Independència, entenent per això un procés d'acumulació de forces que ha de tenir lloc a nivell nacional, basat en l'increment de la coordinació de masses arreu dels Països Catalans i la creació d'infraestructures socials, culturals, polítiques, d'informació i de propaganda sòlides i d'abast també nacional.

Consideràvem, en la nostra Assemblea Nacional precedent, que en la conjuntura en què ens trobàvem, marcada per la reforma dels estatuts d'autonomia, l'Esquerra Independentista no es podia quedar al marge del debat polític i havia de plantejar com a mínims irrenunciabls l'exer-

cici del Dret d'Autodeterminació (DAD), el reconeixement dels Països Catalans com a marc nacional, l'establiment de mecanismes de control democràtic de l'activitat econòmica i l'eradicació de l'espoliació fiscal, entre d'altres objectius més a mitjà termini.

De manera general podem dir que la situació ha anat avançant en aquest sentit pel fet que el DAD (sota la fórmula de «dret de decidir») ha esdevingut una qüestió central en la vida política de les àrees més avançades políticament de la nostra nació i s'ha posat en evidència la situació d'espoliació fiscal que patim.

En l'eclosió d'aquest moviment per l'autodeterminació cal tenir en compte la importància del Tercer Congrés de Cultura Catalana (1999-2000), en el qual l'MDT participà. Bona part de la de la infraestructura humana i tècnica de la Plataforma pel Dret de Decidir prové de la Xarxa d'Entitats dels Països Catalans, sorgida del Congrés. Un altre organisme sorgit del Congrés, el Fòrum Català pel Dret a l'Autodeterminació (FOCDA), també hi ha tingut un paper a considerar.

La lluita per l'autodeterminació ha fet un avanç molt important en els darrers dos anys: ha passat de ser una línia d'acció que abastava els sectors més conscienciats a tenir un abast de masses. L'any 2001 es crea el FOCDA però no passa de fer una tasca de sensibilització genèrica. No és fins al febrer del 2006 que, a través de la defensa del dret de decidir (dinamitzat per la PDD al voltant de les diferents maniobres esdevingudes en la conjuntura de reforma de l'estatut del Principat) no pren un veritable abast de masses. Posteriorment, el setembre del 2007, el FOCDA organitza una taula rodona que emplaça els partits i les plataformes a definir-se entorn d'un «Full de ruta cap a l'Autodeterminació». Aquesta conjuntura pot considerar-se un precedent polític de la manifestació de l'1 de desembre de 2007, en què el dret de decidir pren novament un abast de masses i se situa al centre del debat polític.

En aquest darrer any també ha continuat l'efervescència organitzativa entorn del moviment per l'autodeterminació i han aparegut noves plataformes com és el cas del Cercle d'Estudis Sobiranistes.

La participació de l'MDT en aquest moviment ha estat constant, tot i que s'hauria de considerar l'assignació de més efectius d'ara endavant. L'MDT forma part de la PDD des del moment de la seva fundació, i alguns militants també formen part del FOCDA. La prioritització d'aquest front de lluita també va donar lloc a la *Ponència sobre la Lluita per l'Autodeterminació* (XXII Trobades Independentistes, novembre 2006), en la qual es basen alguns dels apartats del present text.

2.3.2.2 Anàlisi de l'evolució de la lluita per l'autodeterminació

Aquesta evolució és deguda a factors objectius i factors subjectius.

- Com a factors objectius cal assenyalar la crisi econòmica de l'Estat espanyol al Principat de Catalunya, que esdevé perceptible en l'àmbit dels serveis públics i en un procés creixent de descapitalització, una crisi econòmica que va acompanyada d'una crisi política de l'Estat (que es manifesta incapaç de resoldre els problemes del país) i d'una crisi de l'autonomisme (i concretament del «fals federalisme»). Sobre aquest creixent desgast de l'autonomisme cal dir que el caos de les infraestructures i el constant menyspreu de l'espanyolisme parlamentari (PP i PSOE) han contribuït a fer visible l'evidència de la insuficiència d'uns instruments polítics, els de l'autonomia, per afrontar l'evolució de la societat catalana.
- Com a factors subjectius, des de la perspectiva de l'MDT, cal assenyalar diferents elements: en el camp de l'Esquerra Independentista cal assenyalar l'acumulació de forces resultant d'anys i anys de treball continuat (aquí cal situar en un pla important la lluita antirepressiva i de recuperació del llegat dels anys 80, realitzat als anys 90). L'enfortiment de la reflexió política al voltant del desplegament tàctic de la lluita per la independència (la Ruptura Democràtica). I també la tasca permanent de defensa i difusió del dret d'autodeterminació (FOCDA i altres instàncies).

A més, podríem afegir un darrer factor referent al context internacional també: es parla del DAD en els casos d'Irlanda, Escòcia, Bèlgica-Flandes i Kosovo. Encara que són força diferents les conjuntures que motiven aquests casos (dels interessos geoestratègics dels EUA a la superació d'un conflicte entre comunitats), és indubtable que això afavoreix la presència del DAD en l'imaginari polític de la societat catalana. A més, tots quatre casos (començant pel de Kosovo) obliguen la UE a posicionar-s'hi.

2.3.2.3 Contradiccions i perspectives en la lluita per l'autodeterminació

La PDD constitueix el principal instrument, ara per ara, del moviment per l'autodeterminació. N'hem de saber valorar les contradiccions i hem de conèixer les mancances de connexió amb l'Esquerra Independentista.

La PDD és un conglomerat polític heterogeni, que la mateixa plataforma defineix com a «transversal». Això no obstant, podem fer unes apreciacions per mirar de definir-la millor:

- Aquesta «transversalitat» afavoreix la identificació amb la PDD de diferents sectors socials i en fa més difícil l'estigmatització i caricaturització per part de l'enemic: té una aparença de moviment popular en ajuntar sindicalistes, defensors de la llengua, associacions de veïns, grups patriòtics, plataformes de reivindicacions concretes (seleccions esportives o «Papers de Salamanca»)...
- La ideologia que sura en els diversos plantejaments a l'interior de la PDD és la de la lluita per la llibertat (republicanisme). Això no és menyspreable: significa que una part de l'autonomisme està abandonant els plantejaments d'ordre que establí el pujolisme (pactisme).
- Tanmateix, aquests elements de «transversalitat» i de «nou llenguatge» és el que ha impedit que l'Esquerra Independentista participés més activament en la Plataforma. En aquest sentit, la posició de l'MDT no ha estat seguida pel conjunt de l'EI, però cal insistir en els nostres plantejaments. Més enllà de considerar la PDD com un eina en el procés de Ruptura Democràtica, també és una escola de política per a l'Esquerra Independentista, perquè la posa en contacte amb diferents sectors de la «societat civil», els sectors més conscienciats nacionalment del nostre poble.
- Igualment, les consideracions negatives cap a la PDD també apunten la seva tebior en les reivindicacions socials. És una apreciació superficial, perquè la PDD és la millor expressió del que s'ha anomenat «sobiranisme pràctic», és a dir, la reivindicació nacional lligada als drets socials. És significatiu que el descontentament amb RENFE l'hagi canalitzat la PDD i no pas els sindicats majoritaris (contra la trampa de contraposar «debat identitari» a «millores socials»). En aquest sentit, la participació activa dels sindicats nacionals a la Plataforma els afavoreix.
- Per últim, cal considerar la presència de la PDD tan sols al Principat com una manca que la mateixa organització vol superar. Es pot explicar per l'origen mateix de la Plataforma (sorgida de la confluència de plataformes pro-reforma de l'estatut) i per les pretensions més immediatistes d'alguns sectors (mobilitzar per condicionar el procés de reforma). Tanmateix, han anat guanyant pes els plantejaments que apunten a un més llarg recorregut de la Plataforma i, per tant, que volen afavorir-ne la territorialització a nivell nacional.

La línia d'acció es basa en la radicalitat democràtica i en la transversalitat sociopolítica. Aquest segon concepte és ambigu sobretot perquè no defineix clarament la relació crítica amb la línia dels partits parlamentaris. Hi ha alguns sectors dins la direcció de la PDD especialment preocupats per tenir la gràcia i complicitat dels partits parlamentaris.

Aquesta composició feble dificulta la cohesió interna i no garanteix una evolució que no pugui caure en el reformisme o en l'activisme subjectivista.

Pel que fa a la composició actual de la PDD cal dir que és alhora feble i complexa. Podríem dir que, d'una manera general, ha recollit aquells sectors que els aparells dels partits polítics parlamentaris actuals del Principat no han pogut o sabut integrar. Això li dóna un caràcter singular que va des d'algun quadre del moviment cultural fins a persones independents de diferents sectors de l'independentisme. Algun quadre prové de sectors del culturalisme cívic com l'Associació Catalana de Professionals (ACP). D'altres, de sectors desenganyats de l'«l'autonomisme crític». Un altre petit contingent prové d'alguns sectors més il·lustrats de l'independentisme d'esquerra dels anys 80. Hi ha, a més, individus aïllats i d'edat avançada dispersos de diferents tendències de l'independentisme dins l'àmbit de la cultura.

Tot plegat configura un col·lectiu força feble i heterogeni pel que fa a la composició de la direcció, es poden entreveure dues tendències principalment: una tendència pedagògico-transversalista, partidària i defensora dels principis «transversalistes» exposats més amunt; i una altra tendència activista-pragmàtica, representada per gent amb esperit de petit empresari i més aviat despolititzada.

Tot i aquestes mancances, la PDD s'ha mostrat com una eina útil per a l'alliberament nacional: és un excel·lent instrument per fer passar gent amb plantejaments autonomistes cap a la reivindicació del DAD i ha servit també per donar objectius i coordinació a un conglomerat sobiranista fins llavors força dispers. L'èxit de la fórmula es pot explicar per qüestions que els seus propis integrants defineixen com a «amabilitat en les formes» o «nou llenguatge». Utilitzar la consigna «dret a decidir» és un eufemisme per a referir-se al DAD, però alhora és una forma pedagògica de vincular-lo a les reivindicacions puntuals (dret a decidir en transport públic, en infraestructures, en fiscalitat, en polítiques educatives...).

Cal reconèixer l'èxit de la fórmula. Avui, aquest «dret de decidir» forma part de l'actualitat política al Principat.

Les contradiccions presents a la PDD i en el moviment per l'autodeterminació ens obliguen a reflexionar sobre les aliances en la lluita per la Ruptura independentista. Les anàlisis sobre política d'aliances són gairebé inexistents al si de l'Esquerra Independentista i això dificulta que les posicions puguin anar més enllà del plantejament maniqueu «rebaixa de principis o purisme autista».

La lluita per la independència és, per les seves característiques, una lluita que aplegarà (que ja comença a aplegar) amplis sectors socials i depèn de manera molt important de nosaltres, de l'esforç i de la intel·ligència de

l'Esquerra Independentista, que prengui una forma política o una altra. Els sectors implicats responen a interessos socials molt diversificats i s'identifiquen amb ideologies força variades; i per això tendiran a defensar models de societat diferents i probablement divergents o contradictoris. El discurs de radicalitat democràtica en el qual es mou la PDD es fonamenta en els interessos bàsics de les classes populars catalanes, però recull també aspectes concrets dels interessos nacionals (en la mesura que existeixen) dels sectors més dinàmics de dirigents polítics, socials i empresarials. Ara bé, la forma que prengui l'Estat català independent depèn de manera molt important de l'abast que les forces populars hagin aconseguit al si de la societat catalana en el moment de la ruptura.

2.3.2.4 Qüestions pendents en la formulació del dret d'autodeterminació

Molts dels elements per a un plantejament independentista i d'esquerres d'aquesta qüestió ja els vam oferir en la *Ponència sobre la Lluita per l'Autodeterminació* en les XXII Trobades Independentistes (novembre 2006). Tot seguit en resumim el que creiem més rellevant i després hi afegirem algunes consideracions sobre l'evolució del moviment català per l'autodeterminació en aquest any i mig de diferència.

- A nivell ideològic, el dret a l'autodeterminació (DAD) té un contingut de radicalitat democràtica i aquest serà el principi fundador de la República dels Països Catalans. Però més enllà d'això, si pensem en un canvi de paradigma econòmic, del DAD també es pot derivar la reivindicació de l'autogestió econòmica, és a dir, unes infraestructures i un teixit productiu lligat a les necessitats de la població i no pas dictat pels interessos de les grans corporacions transnacionals. Alhora, la reivindicació del DAD també es pot vincular a un nou ordre internacional, que parteixi de la democràcia i que qüestioni el dret internacional actual basat en l'omnipotència dels estats. Vet aquí dos raonaments que l'independentisme d'esquerres ha de desenvolupar en el si del moviment sobiranista.
- Al si del moviment català per l'autodeterminació, trobem alguns reptes que convé que anem afrontant, especialment la vinculació de la població immigrada al moviment, l'establiment del cens i la qüestió de la territorialitat.
- L'autodeterminació dels Països Catalans afecta tothom que hi viu i, per tant, tota la població que hi exerceix els seus drets polítics hauria de participar en el referèndum. Una altra qüestió és que, accedint a la independència, hi hagi sectors de la població que prefereixin conservar

la seva adscripció nacional originària. La República Catalana els reconeixeria els seus drets encara que fossin espanyoles, francesos, peruans o marroquins residents al nostre país. Hi ha la possibilitat de distingir entre ciutadania i nacionalitat, com feia l'URSS.

- Quant a la qüestió del subjecte, cal vincular la reivindicació de l'autodeterminació a l'extensió dels drets polítics a tots els que viuen i treballen al nostre país. Drets polítics per als immigrants, sí. Però alhora drets polítics complets (=autodeterminació) per a tothom que viu als Països Catalans.
- La contradicció principal amb la legalitat és que el dret de vot (els drets polítics) l'atorguen els estats ocupants i, per tant, en un referèndum d'autodeterminació no hi podrien participar, ara mateix, molts dels nouvinguts. Sí que ho podrien fer, en canvi, els catalans residents fora del país que conserven la seva ciutadania (...espanyola o francesa, és clar).
- La darrera problemàtica és la de nació i territori. Si bé el destí dels Països Catalans ha de ser contemplat unitàriament, hi ha dos elements negatius perquè això es reflecteixi en el referèndum:
 - a) Els PPCC no són una unitat política, i alguna de les seves regions no està ni reconeguda legalment (Franja de Ponent, Alger)
 - b) La consciència nacional arreu dels territoris és desigual, i això es pot reflectir en els diferents ritmes d'accés a l'autodeterminació

Tot i aquests condicionants negatius, la nostra lluita no ha de cessar fins que el dret d'autodeterminació sigui exercit arreu dels Països Catalans i la consciència nacional s'hi hagi pogut desplegar amb tota la seva plenitud, sense restriccions ni repressions coactives. En aquesta lluita prolongada cal preveure, però, la possibilitat que, des del punt de vista tàctic, hàgim de portar a terme la construcció de la República Federada dels Països Catalans a partir de la conquesta de la independència en algun dels territoris històrics de la nostra nació, seguint els avanços concrets de la lluita, sense condicionar així aquesta conquesta a aquell moment en què el nivell de consciència i de mobilització permeti una consulta única i general en tot el territori nacional, conjuntament i d'un sol cop.

Ara bé, tot i preveure que en el futur hi pugui haver ritmes diferents en l'exercici del dret d'autodeterminació, cal treballar des d'ara mateix perquè el procés sigui el màxim d'homogeni possible arreu de la nació. En aquest sentit, esdevé ineludible i inajornable que les organitzacions, plataformes i entitats que comparteixen aquest objectiu no redueixin l'abast del seu projecte polític a un territori històric i que, consegüentment, s'organitzin a nivell dels Països Catalans.

2.3.2.5 Funció i tasques de l'Esquerra Independentista i de l'MDT

- Cal garantir una inserció més gran de l'Esquerra Independentista en la PDD per tal de superar les febleses estructurals (i ideològiques) de la direcció. S'ha avançat en la vinculació política de les CUP, però això no s'ha traduït en una vinculació militant. Com a MDT també hi cal més implicació militant. La funció fonamental de la militància de l'Esquerra Independentista enquadrada a la PDD és garantir-ne l'orientació autodeterminista en el discurs i en la pràctica.
- Cal cercar la complicitat, dins la PDD, amb aquells sectors més vinculats a la defensa dels interessos de les classes populars (sindicalistes, plataformes veïnals o de defensa del territori, etc.).
- Cal reforçar el discurs democràtic radical i republicà amb la perspectiva de polir les ambigüitats del «transversalisme».

2.3.3 Lluita cultural, ideològica i per la llengua

2.3.3.1 Breu balanç de la lluita cultural i ideològica

D'ençà de la darrera Assemblea Nacional (maig 2005) hem fet avanços com a partit i com a Esquerra Independentista en la lluita ideològica promovent diverses iniciatives que han multiplicat la influència de les nostres formulacions polítiques. Aquestes iniciatives es poden resumir en l'increment de la incidència en la premsa, en l'endegament d'una política de publicacions, en la construcció i estabilització d'una presència al ciberespai i en la promoció d'infraestructures en l'àmbit cultural i ideològic.

Les consecucions han estat desiguals: així, a la premsa, hem aconseguit una certa presència en *El Punt* i en algunes revistes alternatives però no hem aconseguit bastir el projecte del «Col·lectiu d'Opinió Mata de Jonc Països Catalans», col·lectiu pensat per a crear un pol d'opinió que servís per a contrarestar sobretot l'espanyolisme del PP i que servís per a aglutinar «líders d'opinió de l'àrea de l'independentisme» en un grau divers. D'una banda, l'encarrilament d'un sector de Mata de Jonc cap a la formació d'un nou partit independentista electoralista de centre que havia de competir electoralment amb ERC, d'altra banda l'individualisme d'alguns primers contactes i també una certa inoperància per la nostra banda, han acabat esgotant el projecte.

Pel que fa a la política de publicacions de l'MDT, cal considerar un encert la difusió dels opuscles conjunturals (Ruptura Democràtica per la Independència o República dels Països Catalans), un format que és evident que posseeix un grau d'incidència important. La publicació de les resolucions

de les assemblees i el manteniment d'un web de l'MDT (que és un veritable «banc de dades bibliogràfic de l'independentisme»), és també un element important que explica la penetració progressiva de les nostres posicions en un entorn important.

Continuant en el camp del ciberespai, cal considerar un èxit el relleuament i l'expansió i consolidació de *Llibertat.cat*, veritable element referencial en aquest àmbit de l'Esquerra Independentista política avui.

Cal advertir que en el camp de les infraestructures, la promoció d'aquest web i d'altres iniciatives ha anat en detriment de les activitats del Centre de Recerca i Documentació Pau Vila, que ha quedat durant llargs mesos en un estat semiletàrgic. Aquesta entitat es troba ara en fase de relleuament pel fet que, en una data pròxima, podrà comptar amb el suport d'alguna persona semialliberada.

2.3.3.2 Perspectives de la lluita cultural i ideològica

La promoció, a partir del novembre del 2007, de l'Associació Manuel González Alba (recollint la idea de Fundació que feia temps que s'estava gestant) pot representar el relleuament i la readequació d'algunes de les iniciatives existents en el camp de la lluita ideològica i cultural. Aquesta Associació es proposa de dinamitzar la reflexió i difondre el debat de l'Esquerra Independentista i com a primers objectius es treballa per a disposar d'un lloc web i establir una Biblioteca digital de l'Esquerra Independentista. També s'han establert contactes amb l'editorial de l'esquerra independentista «El Jonc» per tal d'establir formes de col·laboració (publicació de cicles de conferències, etc.). Actualment es prepara un seminari sobre economia (concretament sobre criteris d'organització econòmica d'uns Països Catalans independents). De manera regular es discuteixen i s'elaboren articles que es publiquen en diferents revistes (en paper o digitals). En aquest sentit, es proposa liquidar gradualment la rubrica Mata de Jonc, que ja no representa res col·lectivament, i substituir-la a la premsa per l'Associació Manuel González Alba. Aquest nou referent permetria també ampliar una mica l'àmbit del discurs polític, anant més enllà dels continguts radical-democràtics i nacionals que s'havia proposat el col·lectiu Mata de Jonc.

Un dels temes de discussió que s'han començat a treballar és el del republicanisme. Es treballa per a desenvolupar el lligam existent entre els referents teòrics de l'autodeterminació (o dret de decidir) amb la idea de la República com a forma de gestió política i de radicalitat democràtica; i la vinculació, al seu torn, d'aquesta idea de República amb el procés d'avanç cap al socialisme.

En un àmbit pròxim a aquesta associació es proposa dinamitzar la lluita a la Universitat amb l'objectiu d'aconseguir una militància estable (d'es-

tudiants, professors i treballadors) en aquest àmbit. Es treballarà en la perspectiva d'actuar a dos nivells: 1) en la lluita per la llengua a la Universitat; 2) i també per a crear a la Universitat un col·lectiu de Reflexió i de Propaganda de l'Esquerra Independentista (com a àmbit d'aplicació concret de les tasques de l'Associació MGA, aprofitant els diversos àmbits d'influència social de l'Esquerra Independentista amb projecció directa o indirecta a la Universitat, des del SEPC fins a les CUP).

L'ofensiva ideològica de l'Esquerra Independentista és molt important en un moment en què, a causa de l'avanç social de l'independentisme, s'estan desenvolupant les posicions de tipus sobiranista-legalista que situen la conquesta de la independència dins referents lliberals.

2.3.3.3 Anàlisi i propostes per a la lluita per la llengua

2.3.3.3.1 *Consideracions generals*

Com a consideració general podem afirmar que la lluita per la llengua es troba en una situació d'una certa dispersió i desorientació. La persistència durant una colla d'anys d'aquesta situació ha portat a considerar urgent la necessitat de reflexionar de manera seriosa entorn de la manera de superar aquest estancament, a partir principalment de la reestructuració de les potencialitats de la nostra organització i de l'Esquerra Independentista.

Sabem que es tracta d'una tasca molt important que no podrà ser abordada adequadament a curt termini a causa de les inèrcies existents i de la manca de militància preparada i ben inserida de la qual es pugui disposar per a dinamitzar adequadament les tasques, però sí que és factible de contribuir, en la mesura de les possibilitats existents, a fer que les diverses organitzacions en què incidim vagin adequant la seva acció i les seves activitats i línies d'acció que considerem més adequades.

Amb aquest objectiu hem elaborat aquest escrit que es proposa d'abordar la qüestió de la lluita per la llengua d'una manera global, és a dir, que abasti totes les activitats i organitzacions existents i consideri aquelles propostes que es considerin possibles i necessàries.

Per a una anàlisi mínima abordarem les qüestions següents:

A. *Àmbits de lluita per la llengua*

I. ANÀLISI DE LLUITA ENTORN DE LA FORMA LINGÜÍSTICA

No exposarem a fons les característiques d'aquest àmbit de lluita. Direm tan sols que es tracta d'un àmbit important que incideix directament en

l'ús social. No comptar amb una llengua estàndard ben establerta arreu del territori té conseqüències en l'elaboració literària: sense un estàndard no hi ha literatura de debò en la qual la variació lingüística sigui perceptible. De manera general, sense un estàndard establert l'ús social es decanta cap a una altra llengua estàndard ja establerta, una llengua dominant. Aquesta qüestió no és, però, prioritària en aquests moments. Però caldrà que sigui abordada seriosament en el procés de construcció de la independència.

II. ELS DOS NIVELLS DE LA LLUITA PER L'ÚS SOCIAL

La lluita per l'ús social de la llengua es fonamenta bàsicament en el **discurs sociolingüístic** (defensa de les condicions necessàries per a l'ús social), en la **mobilització i propaganda**, activitats que haurien de tendir a una certa **incidència política** (en programes, accions i lleis, etc.).

Aquesta línia general es manifesta en dos nivells fonamentals:

Nivell 1. Nivell més general i ampli. Es tracta d'un nivell que es fonamenta en la funció més àmplia i integradora de la llengua. La seva base és la **consciència lingüística més àmplia i general** i la seva funció principal és la **cohesió de la col·lectivitat lingüística i nacional i l'avanç en la consciència nacional**, com a consciència de pertànyer a una comunitat nacional. Es proposa d'interrelacionar les diferents zones de l'àrea lingüística catalana i fer arribar la llengua i la cultura nacionals a tots els sectors socials (especialment s'hauria de proposar d'arribar als sectors coneguts com a socialment emergents, la joventut —incloent-hi la Universitat— i la immigració).

Nivell 2. Nivell més dinàmic i polititzat. Es tracta d'un nivell que es fonamenta en la capacitat de conscienciació política que té la lluita lingüística. S'esforça per relacionar la llengua amb el poder polític i es proposa desenvolupar la consciència social i política independentista. Treballa de manera permanent en la mobilització, la propaganda i hauria d'incidir regularment en la lluita ideològica.

Tots dos nivells poden ser compatibles i fins i tot complementaris, en la mesura que siguin orientats adequadament.

B. *Mancances actuals i línies d'acció necessàries*

Una de les mancances principals actuals de la lluita social per la llengua és la **persistència dels discursos autonomistes o culturalistes**. Aquests dis-

cursos tendeixen a *estancar* la consciència política del Nivell 1 a causa del **regionalisme** (de manera que no permeten que a aquest nivell es porti a terme ni tan sols la funció cohesionadora d'aquest primer nivell) i preconcintzar la **despolitització** total (que tendeix a aïllar la lluita per la llengua en una mena de gueto culturalista). El discurs autonomista-culturalista impedeix, a més, la connexió fluida entre el Nivell 1 i el Nivell 2. Aquestes posicions distorsionadores políticament han de ser combatudes sistemàticament.

A nivell de la **pràctica** les mancances principals tenen lloc en forma d'**agitació sense perspectives**, és a dir, l'agitació per l'agitació sense avanços sensibles a nivell organitzatiu, ni polític, etc. És important recordar, doncs, que és imprescindible aconseguir de la pràctica política avanços organitzatius, tant en el nombre i la implantació geogràfica i social de la militància, com en l'augment dels recursos especialment de propaganda i d'incidència.

D'altra banda, un cert nombre d'entitats poden entrar en una pràctica semblant a les ONGs, és a dir, passar a dependre fonamentalment de les subvencions oficials, cosa que pot desviar la línia política d'aquestes organitzacions, fent-les més inofensives.

Sovint la ideologia liberal, que impregna sectors importants de la cultura, impedeix també de veure com a necessària la **pressió** que cal fer envers les instàncies polítiques per tal de reivindicar el suport necessari a la lluita per la llengua i la modificació del marc legal i de la pràctica en la política lingüística exercida realment.

Pel que fa als diferents àmbits d'incidència, convé assenyalar que la Universitat és potser l'àrea més confusa. Al llarg dels darrers deu anys s'han produït nombroses anàlisis² però cap no ha portat a una modificació de la pràctica lingüística a les Universitats, que es troba en una certa crisi a partir de la mercantilització creixent de la institució universitària, que a més s'està obrint, en bona part, al mercat lingüístic espanyol i sud-americà.

C. Sobre les organitzacions actuals

Al nostre país existeixen un nombre important d'organitzacions, entitats i col·lectius que d'una manera o altra estan duent a terme activitats relacionades amb la lluita per la llengua: CAL (Coordinadora d'Organitzacions per la Llengua), FOLC (Federació d'Organitzacions per la Llengua Catalana), Plataforma per la Llengua, Federació Escola Valenciana, Cercle 21, Veu Pròpia, Immi.cat, USTEC, etc.

2. La síntesi més clara i completa és la del butlletí núm 4 del Cercle21 [www.cercle21.org]

En primer lloc, mirarem de fer-ne una primera categorització. A l'hora d'analitzar les característiques de la lluita per la llengua impulsada per les diferents organitzacions, podem dir, per exemple, que l'USTEC i la FOLC (Federació d'Organitzacions per la Llengua Catalana) són organitzacions que es mouen en el Nivell 1 de lluita (en les mobilitzacions de resistència a la política educativa, promovent el Mercat Cultural en llengua catalana, cohesionant l'àrea lingüística, etc.), mentre que podem considerar la CAL (Coordinadora d'Associacions per la Llengua) com a pròpia del Nivell 2, pel fet que es defineix propera als referents polítics l'Esquerra Independentista i es proposa d'esdevenir-ne el referent en la lluita per la llengua.

Pel que fa a la valoració de la seva situació organitzativa i política, podem dir que totes les entitats comparteixen les mancances pràctiques assenyalades a l'apartat precedent. Pel que fa a la ideologia política, la Plataforma per la Llengua i el Cercle 21 es poden situar més clarament dins el reformisme autonomista.

Per la seva banda, Veu pròpia i immi.cat (i també Els altres andalusos i Catalònia Acord) són entitats específiques de la immigració, situades en els dos nivells diferents esmentats: «Immi.cat» se situa més en el Nivell 2, mentre que les altres pertanyen més aviat al Nivell 1.

Pel que fa al Cercle 21, tot i que treballa en l'argumentació sociolingüística de manera regular i rigorosa, no exerceix amb coherència la funció conscienciadora pel fet que la seva argumentació tendeix a privilegiar els referents de autonomistes i el seu posicionament polític és més aviat liberal i de condescendència amb els partits i governs «nacionalistes» integrats en el sistema polític actual.

Com a conseqüència de la situació assenyalada en aquest apartat i en el precedent, la lluita per la llengua es troba en una situació política paradoxal, d'un cert estancament. En un moment en què la militància per la llengua sembla que creix en nombre de persones col·laboradores i en capacitat de mobilització, no hi ha signes clars que el sistema social establint avanci de manera decidida cap a la plena normalització social de la llengua catalana.

D. Propostes de línia política i d'organització

Les mancances actuals són degudes a dos tipus de dèficits:

- D'una banda, un dèficit de tipus ideològic (manca d'anàlisis i propostes serioses i ambicioses, adequades per a superar les limitacions).
- I, d'altra banda, les mancances en la manera d'articular-se de manera adequada les diferents organitzacions.

En aquest sentit, caldria que se situessin preferentment en una instància concreta les funcions de direcció de la lluita per la llengua (direcció en el sentit de la reflexió política i de la planificació de les estructures organitzatives i les tasques). D'acord amb les anàlisis i les possibilitats existents actualment, sembla que el lloc més adequat per a desenvolupar les tasques de reflexió i de planificació hauria de ser la CAL, sobretot a causa de la seva disposició favorable a la politització.

La CAL haurà, però, de reforçar força la seva estructura i la formació de la seva militància per tal d'exercir aquesta funció. Aclarirem que aquesta funció de reflexió i planificació no exclou que es pugui servir d'estudis més desenvolupats o detallats portats a terme per d'altres entitats (com el Cercle 21 en l'àmbit de les anàlisis i argumentacions sociolingüístiques; o la FOLC, en l'àmbit de l'anàlisi i les propostes al voltant del Mercat Cultural en llengua catalana). En aquest sentit, cal assenyalar de manera complementària que el Cercle 21 hauria d'adequar també les seves funcions i tendir a servir més clarament per a una dinàmica conscienciadora (de les entitats del Nivell 1 i també, més relativament, de les del Nivell 2).

A nivell d'estructura seria important que la CAL s'adherís a la FOLC, cosa que potenciaria la seva acció i tendiria a cohesionar el conjunt d'associacions de lluita per la llengua d'una manera més sòlida i coherent.

Pel que fa a la reactivació adequada de la lluita a la Universitat, caldria emprendre un tractament sistemàtic que partís de l'organització i la mobilització de tots els estaments de la institució universitària. Sense entrar-hi en detalls, una primera mesura seria establir de manera sòlida un observatori permanent de la situació de la llengua catalana a la Universitat que en permetés un seguiment adequat, la realització coordinada d'estudis, la recepció adequada de conflictes i denúncies, adreçada a la seva resolució, la implementació d'instruments d'incidència en la política lingüística quotidiana i la modificació del marc legal i polític que sigui necessària en cada cas.

La nostra organització (MDT) té un nombre important de persones que porten a terme activitats regulars de lluita lingüística. Per tal d'articular la incidència d'aquest conjunt de persones proposem la creació d'un **Consell de la Lluita per la Llengua**³, Consell que es podria articular a nivell de partit, o bé a nivell de l'Esquerra Independentista si es dóna aquesta possibilitat o necessitat. Aquest Consell és la instància que hauria de treballar

3. Actualment el partit incideix en els àmbits següents: Cercle 21, FOLC, CAL, Veu Pròpia, USTEC. Totes aquestes i aquests militants haurien d'estar integrats en el **Consell de Lluita per la Llengua**, que integraria també els i les militants de l'Àrea de Llengua, Cultura i Autodeterminació

pel reforçament de la CAL i perquè als diferents àmbits d'incidència de la lluita per la llengua, portada a terme per la CAL o per altres organitzacions, es desenvolupessin formes de lluita coherents entre elles.

La tasca és molt gran i força difícil. En aquest breu document hem volgut, tan sols, introduir unes línies molt generals amb l'objectiu d'aportar coherència i rigor a les tasques que ara ja s'estan portant a terme.

2.3.4 Lluites pel territori, pels drets socials i laborals

2.3.4.1 Lluites pel territori

En els darrers, arreu dels Països Catalans, han proliferat un seguit de lluites relacionades amb agressions provocades tant per determinats projectes urbanístics com per determinades infraestructures agressives. Es tracta d'un fenomen d'abast nacional, entre d'altres raons perquè arreu dels Països Catalans el capitalisme s'ha manifestat en el seu vessant més depredador, especialment en aquesta fase del cicle econòmic en què la construcció ha estat el veritable motor econòmic de la reproducció del capital.

Els moviments de resposta, tot i tenir incidència desigual, han mostrat i mostren la capacitat autoorganitzava de les classes populars i en alguns casos han estat i són un model del que ha de ser un veritable moviment popular (per exemple la lluita contra el transvassament de l'Ebre), que no cal confondre amb els massa sovint mitificats moviments socials.

Ara bé, aquesta ebullició de lluites contra les agressions al territori està mancada tant d'una orientació ideològica i estratègica com d'una coordinació territorial d'abast nacional. Pel que fa al primer punt, cal tenir en compte que al si d'aquestes lluites hi conviuen des de plantejaments clarament idealistes (que es veuen en els discursos que defensen una natura idealitzada i immutable) a posicions més o menys marxistes que lliguen aquestes agressions a un determinat model d'explotació socioeconòmica, passant pels plantejaments ecològics «purs», el discurs dels quals es centra en conceptes com sostenibilitat o per l'estil, sense cap anàlisi de classe al darrere. Precisament aquesta disparitat ideològica és una de les causes de la manca d'una estratègia comuna.

Pel que fa al segon punt, el mateix fet que es tracta de lluites locals o a tot estirar regionals (arrelades en un punt específic del territori) i la disparitat ideològica apuntada més amunt, fa que no sigui fàcil superar aquest localisme i entrar en una fase de coordinació d'abast nacional i de vegades fins i tot regional. Així, tot i que s'han succeït any rere any trobades d'Entitats i Plataformes en Defensa del territori (la darrera es va celebrar a

Cerdanyola del Vallès, el 23, 24 i 25 de març de 2007) o que al País Valencià hi hagi una incipient coordinació a través de Compromís pel Territori, no existeix cap veritable organisme de coordinació permanent a nivell nacional, capaç de superar l'estadi local.

2.3.4.1.1 *L'Esquerra Independentista i les lluites pel territori*

Precisament, l'Esquerra Independentista podria ajudar a superar aquestes mancances (ideològiques, estratègiques i organitzatives). Ara bé, per poder-ho fer realment, caldria que en primer lloc definís definir unes línies generals de quin model de país vol, des del punt de vista urbanístic, ambiental i de les infraestructures, tot relacionant-lo amb la seva crítica al capitalisme i la seva alternativa socialista. Aquest seria, doncs, un dels reptes del moviment per als propers anys.

La definició d'aquestes línies, però, no estarà exempta de contradiccions, ja que pot xocar amb determinades lluites pel territori. Per exemple, si estem en contra de les centrals nuclears, no podem estar en contra de tots els parcs eòlics. Si estem en contra dels cinturons, no podem estar en contra del tren de mercaderies, que de ben segur tindrà un impacte ambiental en algunes parts del territori.

Comptat i debatut, l'impacte ambiental i territorial zero no existeix ja que l'activitat humana ha modificat i modifica el medi en què es desenvolupa. És a dir, un model de país implicarà establir uns criteris que prevaldran sobre d'altres i no podrà pas evitar determinades agressions al territori. Per exemple, des del punt de vista urbanístic, tenint en compte la gran quantitat d'habitatges buits, s'imposa l'establiment de moratòries a gran part del país, especialment a les poblacions costaneres. L'excepció a aquestes moratòries seria la construcció d'habitatges socials. Pel que fa a les infraestructures, cal prioritzar les que primen el transport públic, les que no són elitistes, les menys lesives ambientalment, les que reequilibren el territori i les que no potencien una economia terciaritzada de sous baixos (turisme). Des del punt de vista energètic, cal apostar per la no-dependència i la descentralització, raó per la qual s'imposen polítiques d'estalvi, d'eficiència i combinació d'energies alternatives.

A més del repte que acabem d'exposar, l'Esquerra Independentista ha de continuar implicant-se en les diferents lluites pel territori i, en alguns casos, impulsar-les directament. El que cal excloure de la nostra pràctica són campanyes dirigides a la mateixa Esquerra Independentista, és a dir, d'autoconsum intern.

No cal dir que la implicació del moviment en aquestes lluites o la seva capacitat d'impulsar-les augmentaria exponencialment si existís una refe-

rent de masses unitari de l'Esquerra Independentista, que a més possibilitaria que una part de les classes populars actives en aquestes lluites s'identifiqués amb el nostre projecte.

2.3.4.2 Lluites pels drets socials i laborals

2.3.4.2.1 *Referents i orientacions estratègiques*

El sindicalisme d'alliberament (de gènere, de classe i nacional) dels Països Catalans (peça clau i fonamental del futur de l'MCAN que estem construint), no existirà sense uns objectius de caire sociopolític clars i ben definits.

El sindicalisme **nacional català haurà de ser sociopolític** o no serà de classe, perquè no podem deslligar tot el conjunt d'explotacions que pateix la nostra classe treballadora i deixar-les reduïdes a simples reivindicacions econòmiques, per acabar fent un sindicalisme de simple gestió d'aquestes «millores» econòmiques.

En definitiva, el sindicalisme serà de classe si esdevé l'eix fonamental de la lluita pels drets socials de tot el poble treballador, del nostre i de tots els pobles del món.

En aquest sentit, cal rebutjar les pràctiques burocràtiques, tot adoptant, per contra, un model assembleari de debat i estructurant-se a nivell territorial des de la base local (barri, poble o vila), a la comarca, el territori i la nació, com un moviment sociopolític inserit dins el moviment nacional d'alliberament.

Un veritable sindicalisme de classe i nacional ha de tenir en compte que les formes d'explotació i opressió que ens afecten sempre estan condicionades (i se'n deriven) pel model d'assimilació dels estats dominants.

Un veritable sindicalisme de classe i nacional ha de tenir en compte i trobar formes eficaces d'organitzar aquells amplis sectors de la classe treballadora que, d'acord amb les formes actuals de relacions laborals imposades pel model econòmic i polític vigent, no quadren amb la definició «clàssica» de treballador, baró, fix i estable (a dia d'avui, aquesta definició ja no és aplicable gairebé ni tan sols al mateix funcionariat públic). En aquest sentit cal considerar els sectors creixents de classe treballadora, anomenats «autònoms», que pateixen sovint formes encobertes i precàries d'assalarització.

És a dir, malgrat les dificultats (que hi són ben presents), i més enllà de les estructures i criteris de representació sindical vigents, cal estructurar l'organització i la representació efectiva dels sectors de treballadors i tre-

balladores precàries i/o aturades i fer de la defensa real dels seus drets, la causa primera de la lluita sindical.

En aquest sentit, i anant més enllà de l'estructura clàssica de sindicats i/o federacions per branca d'activitat o ofici (que cada cop més evoluciona, malgrat algunes bones intencions, vers estructures purament corporatives), cal organitzar-se **també** en estructures sindicals de caire territorial (barris, pobles...).

Amb estructures d'aquest tipus es poden plantejar les lluites no només pels drets i reivindicacions laborals, sinó també les relacionades amb les necessitats bàsiques dels i les treballadores, com ara la sanitat, l'habitatge, els serveis d'atenció a les persones, el transport i la comunicació, la formació, la cultura...

També es podria arribar a reclamar, si calguessin, processos electorals per a la designació i reconeixement de delegats i comitès sindicals a nivell territorial, que representessin els i les treballadores d'un mateix barri.

Més enllà de la necessitat de reclamar tots els marcs de lluita sindical, coherents amb els interessos de la classe treballadora, en funció d'una realitat socioeconòmica canviant (local, regional, nacional, estatal, europea o mundial), amb l'objectiu de no restar limitats a les imposicions dels marcs constitucionals espanyol i francès, caldrà defensar i implantar definitivament als Països Catalans els necessaris marcs nacionals de lluita sindical i sociolaboral, si és que veritablement volem dotar-nos d'uns instruments plenament coherents amb les finalitats del moviment. Perquè cal recordar (i insistir-hi) que tant els drets com les llibertats no són divisibles, raó per la qual el sindicalisme de classe no pot romandre aliè a la lluita per les llibertats nacionals del nostre poble (i de tots els pobles oprimits del món).

Un veritable sindicalisme de classe no pot restar al marge de la resta d'organitzacions que lluiten per l'alliberament (alliberament de gènere i lluita antipatriarcal, alliberament de classe i lluita obrera, i alliberament nacional i lluita independentista).

El procés per l'alliberament està format per una sèrie de peces claus, que en qualsevol moviment formen (o més aviat haurien de formar, en el nostre cas) tot un engranatge que es retroalimenta mútuament, ja que és necessari per a l'èxit del procés. Si volem reeixir en el procés d'alliberament de gènere, de classe i nacional, cal evitar, doncs, funcionar com s'ha fet en els darrers anys, amb diverses peces que funcionen separatament.

Una de les peces claus d'aquest engranatge és el sindicalisme. Els objectius i la pràctica del sindicalisme català de classe i nacional han de ser coherents amb la lluita per l'alliberament de gènere, de classe i nacional. De res no serveix ser una organització del tipus que sigui, si no s'assumeix incondicionalment aquesta realitat de lluita.

Així doncs, proposem:

- Des del sindicalisme **coherent amb la lluita d'alliberament de classe, de gènere i nacional**, cal fer la passa valenta de col·laborar activament en la promoció de la coordinació, organització i unitat de les diferents forces, organitzacions i col·lectius sectorials que conformem el conjunt de l'Esquerra Independentista.
- Des del sindicalisme que compta amb **militància independentista** al seu si, caldrà que aquesta militància faci un esforç important per reclamar a les seves direccions **una actitud coherent amb les lluites per l'alliberament de gènere, de classe i nacional i, si més no, haurà d'actuar** coordinadament i organitzadament amb la resta d'organitzacions que lluiten per aquests objectius.
- Des de la resta de militància fins a les organitzacions que assumeixen els objectius d'alliberament de gènere, de classe i nacional, cal fer la passa valenta d'implicar-se no només en la teoria, sinó també amb la praxi, en la tasca d'assumir políticament i potenciar el **sindicalisme català de classe i nacional**.

2.3.4.2.2 *Proposta per a l'acció sindical*

L'objectiu d'aquesta proposta és aconseguir que l'Esquerra Independentista tingui una incidència estable i important en la lluita sindical.

Concebem la lluita sindical de classe com una **lluita pels drets socials i de resistència sociopolítica de la classe treballadora contra l'opressió econòmica i social** (laboral, social —en serveis socials, consum, habitatge, etc.).

L'acció sindical es distingeix de l'acció política pel fet que en la lluita sindical es parteix de la consciència de l'opressió socioeconòmica i a través de la lluita i el debat es proposa d'arribar a la consciència de classe i a la consciència política global.

L'instrument organitzatiu que proposem és el desplegament d'una **xarxa de resistència sociopolítica d'abast nacional**.

Aquesta xarxa de resistència es fonamenta en dos tipus d'elements organitzatius: els **sindicats nacionals i de classe** i les **estructures locals unitàries** que proposem que desplegui l'Esquerra Independentista.

Proposem concretament la constitució a cada comarca, vila, poble o barri d'una **Taula Sindical de l'Esquerra Independentista**, amb les característiques següents:

- La Taula Sindical de l'Esquerra Independentista (d'abast local) es formaria a partir dels i les militants afiliats i afiliades als sindicats nacionals

i de classe preexistents i/o del conjunt de militants de l'Esquerra Independentista en l'àmbit local en qüestió.

- La Taula Sindical de l'Esquerra Independentista es constitueix amb una estructura formada de dos elements: una permanent que es reuneix regularment i uns afiliats i afiliades relacionats amb aquesta permanent. Tota la militància de l'Esquerra Independentista de l'àrea corresponent hauria d'estar afiliada a la Taula sindical de l'Esquerra Independentista, cosa que no vol pas dir que hagués de pagar una altra quota forçosament.
- Les tasques de la Taula Sindical de l'Esquerra Independentista, que han de ser dinamitzades a través dels afiliats i afiliades a la taula i per mitjà de la coordinació-direcció de la permanent, haurien de ser les següents:
 - a) La Taula assumirà la defensa i l'assessorament laboral de totes les persones afiliades. Amb aquesta finalitat es proposarà que, en la mesura que sigui possible, a cada local o casal es disposi d'una oficina sindical (amb assessorament d'advocats, etc.).
 - b) Assumirà la defensa dels interessos socioeconòmics de la classe treballadora i les classes populars dins l'àrea d'acció local pròpia (comarca, poble, vila o barri). Amb aquesta finalitat mirarà de tenir elements d'informació/vinculació a les lluites socioeconòmiques existents o potencials i promourà el suport de l'Esquerra Independentista i de les classes populars a aquestes lluites.
 - c) La Taula promourà la formació i el desplegament de la consciència de classe i de l'organització a nivell nacional. Amb aquesta finalitat treballarà perquè, a cada local o casal, es pugui arribar a formar, com a resultat de la maduració de la lluita sindical, un Centre o Ateneu de la classe treballadora que aplegui els materials i els instruments necessaris per a aquest objectiu i promogui les activitats necessàries per a l'enfortiment de la consciència de classe.
 - d) Com a objectiu general, la Taula també afavorirà la formació d'una intersindical nacional i de classe als Països Catalans.

2.3.5 Lluita antirepressiva

2.3.5.1 Precedents

En aquest apartat voldríem repassar d'alguna manera a la situació de la repressió que directament ha patit l'Esquerra Independentista d'ençà el 1992, amb l'anomenada Operació Garzon. Sense menystenir altres situa-

cions repressives, podríem dir que aquesta onada repressiva va ser la darrera operació política de gran abast contra l'independentisme combatiu.

Tothom coneix les conseqüències polítiques i socials d'aquest important cop repressiu. Potser no hem revisat prou els efectes que va tenir des d'un punt de vista organitzatiu, en el sentit que es va escapar la direcció nacional de l'Esquerra Independentista de l'època, però també va arribar en molts casos als quadres intermedis, cosa que va fer difícil la recuperació política i organitzativa. Segurament, aquest cop repressiu va incidir negativament en decisions com la congelació de l'MDT en el si de l'AUP, decisió sobre la qual posteriorment s'han fet les valoracions pertinents.

A partir de la segona meitat dels anys noranta, l'aparició de la PUA comporta un emmirallament clar en la lluita del poble basc, emmirallament que n'acaba esdevenint un dels seus trets identificadors. Aquesta diguem-ne línia política porta que persones vinculades en un moment o altre a aquest «nou» independentisme de la PUA pateixin detencions relacionades amb el suport a l'actuació de l'organització armada basca al nostre país, les conseqüències de la qual encara ens arriben fins avui. Ens sembla adequat esmentar aquest fet, atès que s'ha usat com a excusa per tal de no establir una política antirepressiva unitària de l'Esquerra Independentista i ha estat un dels arguments adduïts per justificar la divisió en l'àmbit del jovent independentista. Tot i així, des de l'MDT i d'altres instàncies hem fet esforços per tal de buscar una sortida a aquest tema, però mai des d'Endavant s'ha volgut solucionar políticament.

En definitiva, tenint clar que aquests presos polítics responen a la dinàmica i les prioritats del moviment d'alliberament d'un altre país, volem remarcar que des que el 1996 van sortir en llibertat els dos darrers presos polítics catalans, l'Esquerra Independentista catalana no ha patit l'anomenada repressió d'alta intensitat. A partir d'aleshores, la repressió contra el moviment adquirirà unes característiques que la diferenciaran de l'etapa precedent (1979-1995). En línies generals, els diversos aparells de l'Estat apostaran per una repressió de baixa intensitat sorda i constant que pretén tant impedir el desenvolupament regular de l'activitat de l'Esquerra Independentista com limitar-ne l'espai polític.

2.3.5.2 Situació actual de la lluita antirepressiva (Alerta Solidària/Associació Memòria Contra la Tortura)

Del fracassat Procés de Vinaròs, va sorgir un suport polític majoritari del conjunt del moviment vers la CUP i també la creació de l'organització unitària i antirepressiva, Alerta Solidària.

Alerta és reconeixia hereva dels CSPC i pretenia contextualitzar la repressió sempre des d'un punt de vista polític i, per tant, situar la resposta solidària en clau de defensa política. Alerta Solidària ha viscut diverses etapes en funció de la repressió existent i de la seva capacitat organitzativa.

En una primera etapa hi havia una presència significativa de la comissió antirepressiva d'Endavant, atès que militants d'aquesta organització o precedents acumulaven diversos casos repressius relativament importants. Comptava amb el reconeixement de tothom i podia treballar denunciant els casos de brutalitat policíaca del Penedès, el suport als manifestants de la manifestació del 23 d'abril, etc. En aquesta etapa, cal remarcar també el fet que el conjunt de persones que van denunciar les tortures que havien patit durant l'Operació Garzon i que van guanyar el judici a Estrasburg decidissin atorgar tot el protagonisme a Alerta Solidària. Paral·lelament a aquesta situació, els denunciants de l'Estat espanyol constitueixen l'Associació Memòria Contra la Tortura.

En una segona etapa, es produeix un afebliment organitzatiu de l'organització arran de l'actuació d'algunes persones que havien de ser jutjades o bé per l'esmentada manifestació del 23 d'abril, o bé per suposades accions contra caixers automàtics. En aquest context, Alerta intenta convocar una Taula Política per tal de decidir un acord de tota l'Esquerra Independentista de com actuar en cas d'empresonament. La nostra organització va respondre constructivament als requirements d'Alerta, cosa que no van fer altres organitzacions, de manera que per activa o per passiva no es va arribar a cap acord.

És també en aquest context que Endavant decideix retirar a la pràctica el seu suport (i/o reconeixement) a Alerta Solidària, la qual cosa provoca que membres de la comissió antirepressiva d'Endavant abandonin aquesta organització i continuïn enquadrades dins Alerta Solidària.

En una tercera etapa, hi ha una recuperació d'Alerta Solidària i de l'autoconfiança en el paper que aquesta organització ha de dur a terme. En aquest període, Alerta rep el reconeixement de les organitzacions estudiantils pel seu paper realitzat en aquest àmbit, manté el reconeixement territorial i endega una campanya de relacions amb tota l'Esquerra Independentista, en què manifesta que si no hi ha debat i acord entre els agents del moviment, Alerta es veurà obligada a determinar la línia a seguir en l'àmbit antirepressiu (per exemple, amb relació a la participació en la Coordinadora per la Prevenció de la Tortura, a les sancions econòmiques, etc.). En aquesta etapa es produeix la implantació de l'organització al País Valencià, que compta el reconeixement explícit de Maulets.

En una quarta etapa, podem veure com la CAJEL, que és l'organització que potser té més casos pendants, decideix destinar part de la seva mili-

tància a Alerta Solidària, la qual cosa significa un salt quantitatiu i qualitatiu de l'organització. Aquest fet coincideix més o menys amb el cas de les cremes de les imatges del Rei, per les quals més d'una vintena de persones han hagut de declarar a l'Audiència Nacional espanyola. Prèviament, hi ha havia hagut el cas de Torà, diversos encausats relacionats amb la crema de banderes espanyoles, el cas del Franki de Terrassa o els 3 de Gràcia.

Arran d'aquestes cremes, Alerta Solidària convoca tota l'Esquerra Independentista per tal de decidir una política unitària. Per evitar recels i també pel fet que no totes les persones encausades eren independentistes, Alerta no planteja que sigui una campanya seva, però a la pràctica surt reforçada la imatge de l'organització antirepressiva.

2.3.5.3 Cap on hem d'avançar?

Si tenim en compte el creixement important que està vivint l'independentisme, i la CUP en particular, hem de preveure que hi pot haver una certa intensificació de la repressió per part dels Estats -el fet de les cremes de fotos del rei en podria ser un exemple.

Fins ara la repressió ha estat administrativa, fonamentalment sancions econòmiques, i des d'Alerta s'ha intentat impulsar una certa campanya d'insubmissió al pagament d'aquestes multes que fins al moment ha donat alguns resultats interessants en alguns llocs concrets del país. Segurament, caldrà intensificar aquesta línia, atès que la proliferació de CUPs o de col·lectius que responen políticament davant d'aquesta mena de sancions pot obligar a congelar-ne cautelarment en part la seva aplicació.

Un altre dels àmbits que s'està treballant d'una manera més vaga és la qüestió de la denúncia i la defensa d'un model policíac. Aquesta necessitat sorgeix a partir de l'extensió territorial dels Mossos d'Esquadra i no n'hi ha prou de denunciar-los com a força d'ocupació. Aquesta necessitat, per dir-ho així, encara no és tant urgent ni al País Valencià ni a les Illes ni a la Catalunya Nord, mentre no hi hagi una major proliferació de les CUP. Igualment, cal mantenir la lluita ideològica en els àmbits corresponents perquè hi ha una pugna entre els qui volen presentar aquest cos repressor com a salvadors de l'ordre i els qui en denuncien el seu caràcter repressiu.

Aquest debat és constant als mitjans de comunicació i de moment estem perdent la batalla ideològica, ja que els paràmetres en què se situa el debat és la manca de fermesa d'aquest cos a l'hora de reprimir. No podem ometre també que aquesta situació respon a les contradiccions existents a la Conselleria d'Interior de la Generalitat d'amunt, capitanejada per ICV. Per una banda, tot i que ICV s'ha mostrat un fidel col·laborador de l'Estat

en l'activitat repressiva, la seva arribada a aquesta Conselleria ha estat vista amb malfança per la burgesia, CiU i el PP i la majoria de mitjans de comunicació; per l'altra, els sectors més reaccionaris dels Mossos d'Esquadra i en Joan Delort (que ja hi era amb CiU) intenten augmentar eficàcia repressiva del cos.

El tercer àmbit on caldria començar a treballar amb certa perspectiva seria el de generar un moviment ciutadà pels drets civils, els drets humans, per l'abolició de la tortura i contra la brutalitat policíaca, etc. Val a dir que n'hi ha alguns embrions. Juntament amb d'altres col·lectius, com ara l'Associació de Cristians per l'Abolició de la Tortura, la mateixa Alerta Solidària o Justícia i Pau, l'Associació Memòria Contra la Tortura està realitzant una tasca molt feixuga al si de la Comitè per la Prevenció de la Tortura de Catalunya, que malgrat no tenir un impacte social de carrer, sí que té influència política i ha aconseguit que algunes de les recomanacions europees s'apliquin si més no parcialment (per exemple, les càmeres durant els interrogatoris o el dret a escollir metge durant una detenció sota legislació (anti)terrorista). Les mancances principals són la no extensió nacional d'aquest Comitè a causa de la manca de contactes i la poca repercussió social d'aquest moviment.

Potser una de les tasques que caldria impulsar en la perspectiva de generar un moviment pels drets civils i humans hauria de ser la denúncia contundent del feixisme en totes les seves formes (espanyolisme, masclisme, racisme, etc.), sobretot si continua el creixement d'aquest moviment sociològic en algunes zones del País Valencià. Tot i que no són una novetat, el nombre creixent d'atacs amb artefactes a seus del Bloc i d'ERPV, obliga Esquerra Independentista a preparar-hi una resposta, la finalitat de la qual és sobretot generar el matalàs social necessari per combatre políticament el feixisme.

Crida a la unitat estratègica de l'Esquerra Independentista

La X Assemblea Nacional del Moviment de Defensa de la Terra ha pres la resolució següent:

La situació actual d'efervescència independentista arreu dels Països Catalans, que reclama actuacions coherents de gran abast, i la importància de garantir el desenvolupament estable de projectes unitaris emergents, com ho són les CUP, demana de la nostra organització, i del conjunt de l'esquerra independentista, un exercici de responsabilitat que ens porta a formular de manera oberta i clara una crida adreçada a tota la militància de l'esquerra independentista de referent marxista, especialment l'enquadrada a Endavant (OSAN) i al PSAN, a establir unes bases sòlides per a la unitat estratègica.

La nostra crida és sincera i seriosa. No es vol limitar a una simple unitat en el camp de l'agitació i la propaganda, sinó que s'adreça a establir les bases d'una acció estratègica permanent, continuada i coherent. A l'hora d'avançar aquesta proposta som conscients de les diferències que existeixen en aspectes tàctics, en estils de treball i en sensibilitats entre les diferents organitzacions estratègiques, però també prenem en consideració el fet que la manca d'elements d'unitat pot portar a accentuar de manera artificial i exagerada algunes diferències, amb el perill que això pot comportar per als projectes unitaris ja en funcionament i amb importants perspectives de futur.

D'altra banda, no cal deixar de considerar que l'existència en l'escena política d'un sobiranisme burgès amb una influència creixent (una forma de sobiranisme que pot portar la nació catalana a un carreró sense sortida), demana una unitat política consistent. La unitat estratègica de la militància marxista de l'esquerra independentista cal, doncs, que s'articuli, d'acord amb el context polític que hem exposat, sobre la base d'un pacte estratègic prou sòlid, dins el qual es proposin condicions d'harmonització política conjunta per al desenvolupament dels projectes unitaris, i sense excloure la possibilitat d'integració en una sola organització.

En aquesta nostra crida volem deixar ben clar i explícit que, en justa consideració a aquest fi superior que és la unitat estratègica, la nostra organització està disposada a abandonar la pròpia identitat i el propi nom per a assumir una nova identitat compartida que, augmentant la influència de les persones i organitzacions preexistents, ens agrupi de manera conjunta i doni una força i una influència sensiblement multiplicades a aquest nou instrument estratègic comú.

És amb aquesta intenció que establim contactes amb les organitzacions abans esmentades per posar en comú aquesta nostra voluntat i definir les bases de la unitat estratègica. Pensem que en el passat, experiències com la unificació de JIR-Maulets han resultat reeixides i positives per al moviment i que, per tant, postergar aquest objectiu és un acte irresponsable envers el conjunt de l'Esquerra Independentista.

BADALONA (PAÏSOS CATALANS),
19 DE GENER DE 2008

Valoració de la resposta a la Crida a la Unitat Estratègica de l'Esquerra Independentista

Des que vam fer pública la Crida a la Unitat Estratègica de l'Esquerra Independentista, aprovada per la X Assemblea Nacional el passat 19 de gener, hem dut a terme un seguit de contactes per desplegar-la. Considerem, per tant, que cal valorar la tasca feta en aquest sentit els darrers mesos.

Cal recordar que aquesta Crida, adreçada a «tota la militància de l'esquerra independentista de referent marxista, especialment l'enquadrada a Endavant (OSAN) i al PSAN», tenia com a objectiu establir «les bases d'una acció estratègica permanent, continuada i coherent».

Sent conscients de les diferències tàctiques i d'estils de treball de les diverses organitzacions estratègiques de l'Esquerra Independentista, valorem positivament el fet que la Crida hagi servit per visualitzar que el debat ben portat té sempre efectes positius, encara que només sigui pel fet d'haver contribuït d'alguna manera a evitar que la manca de diàleg pogués portar a accentuar de manera artificial i exagerada algunes diferències.

A més, tot i no haver aconseguit l'objectiu en la seva totalitat, entre d'altres raons perquè érem i som conscients que aquests processos no són instantanis, sí que ha servit per visualitzar que les dinàmiques unitàries són possibles si hi ha voluntat política, com s'ha pogut comprovar en altres moments històrics amb els processos de confluència dels i les JIR i de Maulets o d'Alternativa Estel i la CEPC.

D'altra banda, han millorat les relacions formals amb el PSAN i hem estat convidats a diversos dels actes organitzats per aquesta organització estratègica, que enguany commemora els 40 anys de la seva fundació.

Volem insistir que vam fer una Crida a la Unitat molt oberta amb la intenció que entre totes les parts anéssim concretant-la en funció de la maduració del conjunt de les organitzacions i en funció dels terminis que ens volguéssim fixar entre totes.

Finalment, tornem a reiterar la nostra voluntat de bastir un pacte estratègic prou sòlid, dins el qual es proposin condicions d'harmonització política conjunta per al desenvolupament dels projectes unitaris, sense excloure la possibilitat d'integració en una sola organització, sobretot en aquests moments en què un sobiranisme de caire burgès comença a prendre posicions en l'escena pública.

Per això, per tal d'aconseguir la unitat estratègica de base marxista, continuarem fent propostes d'emplaçament al conjunt de l'Esquerra Independentista en el marc de la Crida a la Unitat Estratègica.

PAÏSOS CATALANS,
20 DE JULIOL DE 2008

*A la memòria de Toni Villaescusa,
mort per una Terra Lliure*

Anàlisi de conjuntura

Línies generals de l'evolució
de la conjuntura internacional
Anàlisi de la conjuntura internacional per zones
Conjuntura Nacional

Ponència de lluita política

Anàlisi i objectius a curt i mitjà termini
Paper de l'MDT en el moviment
independentista
Fronts de lluita
La lluita institucional
Moviment per l'autodeterminació i la sobirania
Lluita cultural, ideològica i per la llengua
Lluites pel territori, pels drets socials i laborals
Lluita antirepressiva

Crida a la unitat estratègica
de l'Esquerra Independentista

Valoració de la resposta a la Crida
a la Unitat Estratègica de l'Esquerra
Independentista